

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

АРФАТА НА ДАВИД

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Арфата на Давид - I	3
Към сърцето ти	3
1. Видението с Господните певци	6
2. Видението с Арфата на Давид	10
3. Струните на Божието благоволение	17
Арфата на Давид - II	20
Към сърцето ти	20
1. Струната на Ревността	23
2. Струната на Незлобието	33
3. Струната на Смирението	41
4. Струната на Себеобузданияето	49
Арфата на Давид - III	59
Към сърцето ти	59
1. Струната на Благочестието	63
2. Струната на Братолюбиеето	69
3. Струната на Покаянието	75
4. Струната на Боголюбиеето	82

АРФАТА НА ДАВИД - I

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

В такива дни, когато Бог е дал на сърцето ти да гледа и да разпознае вълците и лисиците на лукавия, ти всячески би търсил заслон от утеха и нежност, от мир и щастие, от радост и любов. Така и аз, изтощен от тежестта на последните книги, започнах все повече и повече да се моля на моя Бог, за да ми даде отдих и освежаване. Знаех, че моите братя и сестри ще продължат да гледат към Господ и да чакат Той да им говори чрез слугата Си. И тази длъжност, която е моята отговорност пред Божия народ, започна наистина да ми тежи, тъй че една невидима умора легна както на сърцето ми, тъй и на клепачите ми. Но Господ, никак не зачитайки умората ми, отново започна да ми дава твърде дълбоки и разтърсващи видения, свързани с "Откровението на Йоан". Видения за сетнината на блудницата Вавилон, които по Божията Воля ще получат даром всичките Божии чеда. Ставаше така, че моята немощ се превръщаше за Исус във вход на Собствената Му Съвършена Сила. И аз, като не издържах на тежестта на самите видения, паднах на молитва пред Спасителя, като Му казвах:

"Смили се за мене, Господи мой! Дай ми кратка почивка! Един миг на освежаване и отдих, в който да се насладя на всичкото Небесно богатство, което Ти изля в духа ми. А след това отново ми говори и аз ще Те слушам..."

Погледнато отстрани някой би помислил, че влизам в бунт с Бога и не желая повече да пиша пророчески книги. Но това изобщо не беше така. Истината е, че в обиталищата на Святия Дух има прекрасни места, където човек наистина може да поднови силата си. Да получи ново помазание. Да прогледне за нови неща. Да легне като Яков, облягайки морната си глава на камъка, а Господ в съня му да отвори стълба към Небето. Да пие от стомната и да яде от печената питка, както пророк Илия, а след това да затвори очи и да си отдъхне, понеже пътят е твърде дълъг...

Ето за такъв отдих виках аз към моя Господ. Защото знаех вътре в себе си, че в духовния свят вече има вой на вълци и крясъци на лисици. И те, като треперят от злоба и яд, ще потърсят да излеят всичката си ярост върху оня, чрез който Бог ги е осветил и вързал. А от многото духовно воюване с началства и власти едно човешко сърце би отпаднало, ако Господ не е Силата му и опората му. В една от нощите, когато новите видения от Исус не ми даваха никак да заспя, но раздвижваха твърде силно духа ми, аз получих подтик да се моля. Този път устните ми отново намериха онези думи, с които молех Исус за отдих и освежаване. И ето, че Господ отговори на молитвата ми. И като се яви пред сърцето ми, докосна с ръка очите ми, като ми казваше:

“Тези ли очи искат да заспят? Тези очи ли отпаднаха от злото, което им разкривах и показвах в Благостта Си? Ти наистина се труди много и надмина мнозина, тъй че е съвсем нормално да поискаш почивката, която Небето дължи на сърцето ти. Но знаеш ли, че ако точно сега твоят Господ ти даде заслуженото право на отдих, то мнозина никак няма да устоят на напирания вятър и на идещата буря? И докато не се затворят устните, вързани от сатанинското чародеяние, то дотогава и твоите устни ще говорят думите Ми. И докато не се затворят очите, вързани от измамите на дявола, то дотогава и твоите очи ще бъдат будни, за да ходят след Светлината Ми и да следват Волята на Отца Ми. Ето затова ти казвам, че отдих ще ти се даде, но не сега. И почивката също ще намериш, но не и в огъня на самата битка...”

Думите на Исус, изобличителни и същевременно меки, ме накараха да наведе главата си и мислено да съжалявам за всичките си вопли. А Господ, като знаеше добре какво мисля, с твърде окуражителен Глас продължи да ми говори, като казваше:

“И все пак, за да разбереш, че в битката също има освежаване, аз сега ще издигна сърцето ти далече по-горе. За да видиш онези прекрасни видения от Лоното на Отца Ми, които съм запазил и приготвил именно за това време. Те ще бъдат за тебе и за всички Мои като спасителна глътка от жива вода. Като заслон от бурята.

Като сянка от Канарата, на Която служите с вярността си. Като Божия целувка за сърцата ви и като нежна милувка за душите ми. Това е Моето идване и Моето Свято свидетелство за всичките Ми братя и сестри, които искат да бъдат слуги по Сърцето на Отца Ми...”

Думите на Исус бяха толкова меки и нежни и в тях пулсираха такива неизказани тайни от висините, щото аз усетих как сърцето ми се разтапя от щастието да слушам устните на Спасителя, а Той никак и никак да не млъква. Но ето, че ръката на Господ отново докосна главата ми, а думите Му към мен гласяха:

“А сега Ме последвай, защото ще заведа сърцето ти на място, където вече си бил, ако и да не си видял всичко, защото не ти е било показано...”

Докато ми говореше, Исус вече беше прегърнал духа ми, а аз полетях с Него нагоре. За да видя най-нежното от Нежността. Да вкуся най-сладкото от Сладостта. Да чуя най-истинското от Истината. И да преживея най-святото от Святостта на Всемогъщия. Амин и Амин!

1. ВИДЕНИЕТО С ГОСПОДНИТЕ ПЕВЦИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ако имаш колене, то знай, че те са създадени да коленичат. Ако имаш ръце, то знай, че те са създадени да прегръщат. Ако имаш устни, то знай, че те са създадени да хвалят. А ако имаш сърце, то знай, че то е създадено, за да потърси и намери Сърцето на Оня, Който Те е възлюбил и спасил. И когато намериш Сърцето Му - падни на коленете си, протегни ръцете си, отвори устните си и нека цялото ти същество не спира да хвали Благостта и Милостта на Отца.

Всичко това напирва в сърцето ми, като струя от невидим извор и аз никак не мога да задържа вълнението си, докато пиша тези думи. Защото в онзи миг, когато Исус ме издигна в небесните места, аз отново имах неземното щастие да видя стъкленото море на Святия Дух, блестящо над тъмнината на земята. В самата вътрешност на стъкленото море и този път проблясваха огнени искри, а то самото светеше като гигантски скъпоценен кристал. Останал без дъх от красотата на Небесното видение, аз вдигнах ръка и посочих към самото стъклено море, като исках да попитам Исус за него, но всичките думи бяха избягали в едно с дъха ми. А Господ, като се усмихна и ме издигна още по-нагоре, започна да ми говори, като казваше:

“Веднъж, по Съвършената Воля на Отца Ми, Аз доведох сърцето ти до стъкленото море на Откровението. Тогава ти и всички Мои разбрахте, че Песента на Моисея е най-великата песен, която Всемогъщият е дал да пеят най-великите Му служители. Но ако тогава твоят Господ ти даде Святото Си Мирно, за да видиш Песента на Моисея, то сега - заради радостта и освежаването на Божиите чеда - Аз ще ти дам да видиш онова, което всякога е придружавало Песента на пророка...”

Докато Исус ми говореше, Той все така ме издигаше към стъкленото море, и в един миг пред очите ми се откри една от най-прекрасните възможни гледки, записани в Божието Слово. Защото аз вече виждах множества от чисти и Святи Божи служители, които пееха Песента на

Моисей, а едновременно с това държаха в ръцете си арфи и протягаха по тях белите си пръсти. А Исус отново започна да ми говори, като казваше:

“Ако е толкова чудесна гледката за очите, то какъв ли ще е тука звукът за ушите?”

Нека сега двамата с теб да отидем сред самите Божии певци. И ти не просто да видиш, но да чуеш самото им хваление...”

Така Господ още повече ме приближи до стъкленото море, тъй че в един миг сърцето ми долови нежните трели на прекрасна хармония от звуци. Заедно със звуците към Небето на Отца се издигаше и Песента на Моисея, подобна на извисяващи се ореоли. И аз, зашеметен и покорен както никога, стиснах ръката на моя Господ, като Му казвах тихо:

“Исусе! Тук има някаква неизказана Божия тайна. И тези звуци от самите Божии арфи са не просто музика. Те са един извор, една симфония от тонове, кой от кой по-искрени и нежни. И аз сега, като слушам звуците на тоя Живот, вече си мисля, че всеки от тези тонове на арфите има свой собствен прицел и свои крила. И ето затова цялото хваление на тия Божии чеда полита нагоре.

Какво е това чудо, Господи мой? Какви са тия арфи в ръцете на Божиите хвалители? Какво е това сладко помазание, което толкова мощно да запленява и покорява сърцето ми?”

В отговор на въпросите ми, Исус ме приближи до един от хвалителите Си. И като взе от ръката му Арфата, обърна се към мен и я постави в нозете ми, като ми казваше:

“Всичките ти въпроси имат един отговор. И в тази Арфа са заключени най-дълбоките тайни на Божието благоволение. Затова, като протегнеш ръце, вземи я и се опитай да свириш с нея...”

С огромно възлнение аз протегнах ръцете си, като вече взимах Арфата на Божия хвалител. Но когато пръстите ми потърсиха Струните ѝ, за да изтръгна от тях божествените тонове, стана така, че самите Струни се измъкнаха от долната част на Арфата. И като заблестяха в небесносиня светлина, увиснаха встрани от самата Арфа. Това първом ме изуми, но само след миг донесе твърде голям смут на сърцето ми. И аз, сочейки на Господ увисналите Струни, едвам успях да Го попитам:

“Исусе! Какво стана? Нима Отец е видял в мене един, който не достоен да Го хвали? Защото, едва хванал Арфата, аз видях, че всичките й нежни Струни се измъкнаха от долната й част, тъй че увиснаха. И сега, какво да сторя, Господи мой?”

В гласа ми със сигурност се прокрадваше огромно недоумение, а погледът ми - наивен и неразбиращ – накара Исус да се разсмее. И Той, през смях ми отговори, казвайки:

“Ако досега си мислел, че Божиите хвалители ще стоят на стъкленото море и ще пеят песента на Моисея с обикновени арфи, то е време да разбереш и цялата Небесна Истина, свързана с Божиите Арфи. Защото, ето момчето Ми, тази Арфа в ръцете ти не е от плът, нито е земна.

Тя е Свят Дух!

Тя е измерението на най-дълбоките тайни, свързани с Божието Съвършено благоволение. И ако Струните на самата Арфа се измъкнаха от долната й част, то е, защото ти все още не си посветен от Мене в онова Свято и чисто познание, което искам да ти дам. Но ти сега знай, че тази Арфа, която държиш в ръцете си, някога държа и Давид. И ако и за земните той да имаше обикновена осмострунна арфа, с която хвалеше Бога и Отца, пак пред погледа на твоя Отец той е държал именно осмострунната Арфа-Дух. За да бъде всякога мъж по Сърцето на Бога...”

Слушах думите на моя Господ и в тоя миг бях станал малък. Твърде малък и незнаещ, твърде ограничен и неопитен. И аз, като гледах на небесносините Струни, увиснали встрани от Арфата, намерих сили да попитам Исус:

“Господи мой! А какво сега да сторя с увисналите Струни на тая Арфа? Или как отново да ги закача на мястото им?”

Исус се усмихна на въпроса ми, а след това ми отговори, казвайки:

“Оня, който вече е получил такава Арфа от Отца Ми, знае как да закачи Струните й. Затова виж какво ще стори Моят хвалител, след като Аз му върна Арфата...”

Така Господ взе Арфата от ръцете ми. И като отиде при служителя Си, даде му я с думите:

“Закачи Струните й, сладки Мой певецо! И хвали все така Господа на сърцето си...”

А служителят, като се поклони на Исус, взе Арфата. И само след миг пъргавите му и бели пръсти опънаха всичките й струни и изкусно ги закачиха и той отново се включи в Небесното хваление...

Божията неизказана тайна нарастваше все повече в сърцето ми, а с това се надигаше и всичкото ми вълнение. И аз с твърде голяма ревност отново попитах Исус:

“Господи мой! А сега какво ще сториш с мене? И как аз да разбера тайната на тая Арфа?”

А Исус, с твърде голяма Благост и нежност в очите Си, повдигна ръката Си нагоре към Отца, като ми казваше:

“Ти трябва да Ме последваш. За да заведе сърцето ти в Божието Светилище. Защото от днес и до свършека на времето по Святата Воля на Отца Ми всички вие трябва да придобиете такива Арфи. За да бъдете наистина онова поколение, което ще се събере на стъкленото море и там ще пее Песента на Моисея и ще хвали Отца Ми...”

След тези думи на Господ видението със стъкленото море и Божиите хвалители се прекрати. А Исус - по-изобилен и благодатен от всякога - въздигна сърцето ми до Божието Светилище.

2. ВИДЕНИЕТО С АРФАТА НА ДАВИД

Братко мой! Верни ми приятелю!

От всички видения и откровения, които са като проникване в Божието Сърце, аз знаях че най-святите и най-интимните на Бога и Отца са тези, които Словото свързва с живота и служението на Давид. И аз нямам думи в сърцето си, с които да изкажа на Исус колко голямо е вълнението ми, когато отново и отново прицелната точка на Неговото Свято водителство е Сърцето на моя Бог и Отец. И ако е вярно писаното, че **“всички реки се вливат в морето”**, то още по-вярно за Божиите чеда ще е Истината, че всичко Свято и чисто ще се събере в сърцето! Не в моето или твоето сърце, но в Сърцето на Оня Благ и Любящ Отец, Който ни поръси с кръвта на Сина Си.

...Аз отново стоях с Исус пред Божието Светилище, когато Исус отвори вратите от нежен планински кристал. И като пристъпваше към Отца, даде ми знак да Го последвам. Така аз влязох след Господа. И само след миг над главата ми се спусна Облакът на Божията Святост и Слава, който този път бе твърде гъст и преизпълнен. Така нозете ми се подкосиха и аз, както и в предишни видения, захрих лицето си с длани, не смеейки да повдигна главата си пред Лицето на Всемогъщия. А Исус, като пристъпи напред в Облака, започна да говори на Отца Си, като Му казваше:

“Отче Свети! По Твоята Съвършена Воля слугата ти отново е пред Тебе. И Аз, като му показах хвалението на великите, дадох му да разбере колко много благоволиш да му подариш Твоята Свята тайна, свързана с Арфата на слугата Ти Давид.

Ето, Отче Мой! Тоя служител, на когото дадохме Светлината от Давидовия псалом и когото посветихме в Нашата Тайнствена Премъдрост, сега стои пред Тебе и иска Арфата Ти с всичката вяра на сърцето си! Дай му благоволения Си, Отче Свети! И нека с тая Арфа той да свидетелства за Нас на земята...”

Миг след думите на Исус към сърцето ми дойде Гласът на Отца. Той беше твърде дълбок и като пеещ мрамор, тъй че думите Му зазвъняха в сърцето ми. Отец ми казваше:

“Сине човешки! Аз заповядах да се явиш пред Лицето Ми, понеже видях всичкото ти страдание за Мене! Видях как те хулят и мразят! Видях как искат да разкъсат душата ти и да прободат сърцето ти. Видях умората ти от тежкия товар, който съм ти заповядал да носиш. Но Аз съм Същият, вчера, днес и завинаги! И онова, с което някога освежавах слугите Си, днес освежавам теб и всички, които те приемат като Мой слуга.

Иди и предай на църкви и вярващи, че днес Сърцето Ми слуша твърде много звуци, които идат отдолу и твърде малко звуци, които идат отгоре. А там, където звук не се понася със звук, изчезва всяка хармония. И наместо нея иде омразният на ушите Ми шум на всеки бунт и непокорство. Но ако някъде звук прегръща звука, то там е дошло онова съзвучие, което ражда хармония. Тъй че хармонията ражда радостта и мира, а радостта и мирът ви издигат при Мене.

Ето, тръгни след Сина Ми. Защото Той ще ти даде Арфата на Давид. За да се научиш да свириш на всичките й Струни. И да бъдеш мъж по Сърцето Ми...”

Слушах замаян всичките Свети думи на Отца и не смеех да се изправа, когато Господ докосна гърба ми и вече ми казваше:

“Стани, Стефане! Защото сега ще те заведе в най-вътрешното на Божието Светилище. Там, където Отец Ти общува със слугата Си Давид...”

Думите на Исус ми бяха твърде познати, защото Той многократно ми беше давал видения с Божия Възлюбен слуга. И самата Арфа на Давид аз бях виждал в едно от Исусовите видения. Но този път, с огромно благоволение Господ хвана ръката ми и двамата с Него влязохме в най-вътрешното на Божието Светилище. Там очите ми отново видяха Давид. И къдриците му отново плуваха в Божий Елей, а той стоеше до самия огън на Божието Огнище. А Исус се приближи към него. И като се наведе, взе Арфата му, за да я донесе при мен. И ето, че Господ вече ми казваше:

“Сега е мигът за Моите отново и отново да се докоснат до Святото помазание, с което заредих всички пророчески книги, които ти дадох. И като си спомнят за една от тях, в която ти показвах

Божие Огнище Ариил, да прочетат отново думите Ми, с които казах на всички ви:

“Човешкото сърце може да хвали Отца Ми по всякакъв начин. То може да изразява любовта си с всякаква песен. Но ето, знай, че Огънят на Хвалението пламва в онези, които не просто пеят, но живеят в псалмите на Давид. Защото най-чистото и благословено хваление пред Моя Бог и Отец е да опазите Неговите правила, които Той е изявил чрез сладкия Си певец. Защото ето, да получите Огъня от Хвалението ще рече да превърнете душите си на осмострунна арфа. И винаги, когато пръстите на Отец Ми докоснат душите ви, да звъните с песента, която Той иска да чуе. Защото тогава Небето над вас ще бъде родовито и плодовито. И Огънят от Божието Светилище ще докосва и спасява, възвръща и изцелява...”

И сега, когато пред тебе е Арфата на Давид, пригответи се да видиш и самата Божия тайна, която е заключена в нея...”

Гледах на самата Арфа и ѝ се възхищавах, но все още не разбирах. И ето затова, по подобие на първото видение при стъкленото море, Исус отново я подаде на ръцете ми и аз отново я взех. А тогава пред очите ми се случи същото, което веднъж вече беше станало – Струните на Арфата се измъкнаха откъм долната ѝ част, като увиснаха встрани. Но сега Исус не се разсмя като първия път. И като ми посочи Струните, ми заповяда, казвайки:

“Опъни тези Струни! И след това ги закачи на местата им, откъдето те се измъкнаха...”

В думите на Исус нямаше никаква провокация, а Гласът Му беше твърде искрен, за да имам каквото и да е колебание. Ето защо, поставил Арфата пред нозете си, аз хванах първата от увисналите ѝ Струни, като се опитвах да я опъна и закача на мястото ѝ. Вълнението ми беше твърде силно и самата тръпка от онова, което правех ме изпълваше с невероятна наслада. Но колкото и да опъвах първата Струна, все нещо не достигаше, за да я закача в долната част на Арфата. Напрягах всичката си сила и опъвах Струната, дори до скъсване, но тя не се късаше...

Не! Тя просто не достигаше до мястото си. Погледнах изумен към Исус, а след това побързах да Му кажа:

“Господи Исусе! Имам проблем. Защото колкото и да опъвам Струната - никак не мога да я закача. Явно е, че не ми достига силата...”

Този път Исус тайнствено се усмихна. И като ми посочи другите Струни, каза ми:

“Опитай с тези, останалите. Може би с тях ще успееш...”

С неохота пуснах първата Струна и се опитах да опъна и да закача втората. Но каквато беше първата, такава се оказа и втората. А така и всичките осем Струни. Това ме докара до вътрешно отчаяние, тъй че казах на моя Господ:

“Исусе! Това е положението. Аз не мога да опъна нито една от Струните на Давидовата Арфа, а камо ли да свиря с тях. А как ли тогава ги е опъвал Давид? И защо аз не мога, Исусе?”

В очите ми вече се бяха появили сълзи, които дори и не се опитвах да скрия, понеже Исус ги виждаше. И Той, като се смили над мен, се приближи и ме прегърна, като ми казваше:

“Нека сега да ти помогна да разбереш всичко с тази Арфа. И затова двамата да погледнем на нещата от самото начало. Защото оня, който би искал да разбере всичко за Арфата, трябва да започне от Алфата. А ти сега Ми кажи:

Накъде сочат Струните на самата Арфа?”

“Исусе! Те са вертикални. Те винаги сочат отгоре-надолу или отдолу-нагоре...”

“Дотук отговори правилно!” - ми каза Исус и продължи:

“Защото този е единственият музикален инструмент, чиито Струни звънят при докосване с ръце и сочат както нагоре, така и надолу...”

В думите на Господ имаше мъдрост, която исках да проумея. И аз отново погледнах Арфата, като забелязах, че Струните ѝ бяха измъкнати не отгоре, но отдолу. Затова, имайки в сърцето си от вкуса на самата тайна, аз тихо Му казах:

“Исусе! Сега забелязвам, че Струните на Арфата са измъкнати отдолу. И като взимам предвид как Ти ми каза, че тази Арфа е Дух, то излиза, че Струните на Духа, Който е отгоре, не достигат до мястото им, което е отдолу. И аз, колкото и да ги опъвах, никак не успях да ги закрепя...”

В следващия миг в устните на Исус заблестя Светлина. И Той вече ми казваше:

“Ето такава ще е съдбата на всеки “аз”, който се опитва да опъне Струните на Божията Арфа. “Аз”-ът не може да опъне тези Струни, момчето Ми! Защото волята на “аз”-а е противна на Волята на Оня, Който е създал Струните...”

Тези думи на моя прекрасен Спасител ми бяха достатъчни, за да падна в нозете Му и да Му кажа:

“Влез в мене, Исусе! И като надвиеш над всичко в мене - Ти бъди Тоя, Който опъва Струните Си и свири на Арфата Си...”

В отговор на думите ми Исус се сниши над цялото ми същество. И като ме докосваше, вля се в мене, като водите на река. А след това, от дълбочините на сърцето ми отново започна да ми говори, като казваше:

“Виж сега тези Струни, момчето Ми. Защото тези са мислите на Божието Сърце. И когато всеки от Моите поиска да живее във Волята на Отца Ми, то тогава Аз влизам в сърцата ви. И като протягам ръце, хващам всяка от Струните на Отеческото благоволение. За да я закрепя в сърцата ви. Едва тогава, когато животът ви стане отражение на Божиите Свети помисли, вие започвате да звъните и да хвалите Отца Ми по най-съвършения Небесен начин.

Запомнете думите Ми, защото те са Дух и Живот:

Ето това - да превърнете сърцата си и душите си в Божии Арфи - ще рече да станете съвършено чувствителни към Божиите мисли!

Ето това - да вършите дела, които са угодни на Сърцето на Отца Ми - ще рече да Ми позволите всякога да докосвам струните в сърцата ви! И те да звънят с всичкото сладко помазание и всичкото благоухание, в което Отец Ми се удовлетва и което люби!

Ето това - струните да зазвънят - ще рече и самите ви сърца да вършат всичките Божии помисли с неизказана радост и трепет!

Отец Ми слиза към сърцата ви с осемте Струни на Своята Святост. Дали вие ще станете Божии Арфи зависи само от това - да Ми покорите душите и сърцата си. Защото Аз съм Оня, Който свири на Божията Превъзходна Арфа..."

След тези Свои думи Исус изпълни със Сила ръцете ми. И ето, че чудото наистина се случваше. Защото, една след друга, в дланите ми попаднаха всичките осем Струни. И Господ в мен, като ги опъна, закрепил ги в долната част на Божията Арфа. А след това, с твърде голям прилив на Любов и нежност, Той вече ми казваше:

"Засвири сега! И виж колко по-прекрасна е музиката на Вечния Живот от всяка друга музика на погиващия свят..."

Едва докоснал Божиите Струни, аз усетих как през дланите ми премина Самият Свят Дух на Отца. И тонове, нежни като водни лилии, и чисти, като сълзите на дете, се въздигнаха в самото Божие Светилище. А тогава разбрах и тайната на Божието Свято благоволение:

Отец беше избрал Давид за мъж по Сърцето Си, защото чрез живота на Своя помазаник, Самият Свят Дух, превърнал се на осмострунна Арфа, издигаше хвалението и благоуханието от сърцето му.

Сълзите ми рукнаха от възторг и никак не спираха. И аз, като докосвах нежните Струни, възридах от непосилно щастие, като казвах на Отец, на Сина и на Святия Дух:

"Свята Троице на душата ми и сърцето ми! Нека животът ми стане музика за Небето! И тия нежни Струни, нека всякога звънят, за да радват Сърцето Ти, Господи! Стори всичко с мене, Всемогъщи Боже! За да имам тая сладка радост, та да преживея стиховете от псалома на слугата Ти, който казва:

"Изпрати светлината Си и истината Си; те нека ме водят. Да ме заведат в Твоя свят хълм и в обиталищата Ти. Тогава ще вляза при Божия олтар, при Бога моята превъзходна радост; и с Арфа ще славословя Тебе, о Боже, Боже мой..."¹

¹ (Псалом 43:3-4)

В отговор на думите ми, от самото сърце проговори Исус, като ми казваше:

“Остани все така в Духа на Отца Ми! Защото сега, когато си познал какво е истинското хваление пред Лицето на Отца Ми, Аз ще ти дам да видиш как звъняха Струните на Божията Арфа в живота на Давид. За да познаят всички Духа на онези стихове, които гласят:

“Твоите повеления ми станаха песен в дома гдето странствам. Нощем си спомних Твоето име, Господи, и опазих закона Ти. Това е моето хваление, че опазих Твоите правила...”²

Блажен и Свят оня, който слуша думите на Вечно Живия!

Блажени и Святи човеците, които ще посветят живота си, за да станат Божиите Арфи. На такива непременно Божиите мисли ще станат като песен. Такива ще блестят като звездите на Зората до вечни векове и ще седят на Божия Трон с всичката Слава на Давид и на Давидовия Син!”

След тези последни думи на Исус видението с Арфата на Давид се прекрати, а Исус още повече укрепи сърцето ми. За да видя онези Струни, в които душата ми се влюби и сърцето ми се прилепи. Амин и Амин!

² (Псалом 119:54-56)

3. СТРУНИТЕ НА БОЖИЕТО БЛАГОВОЛЕНИЕ

Братко мой! Сърцето ми е твърде много преизпълнено от Благостта и Милостта на Исус, за да не търся и да не намеря причини да Го хваля и превъзнасям. В минали години, когато Той идваше при мен и говореше на сърцето ми, аз твърде често се оприличавах на слепия Вартимей, който викаше след Давидовия Син, докато получи погледа на очите си. Но днес, потопен в дълбочините на Божията Святост и Мъдрост, аз вече мога да дам друго свидетелство:

Глух бях, но вече чувам!

И кой ли от нас не е бил глух за тази Божия Арфа, Която е Самият Свят Дух на Отца? Кой от нас е имал на представа, че самите лъчи на Святия Дух са Струните, които Господ трябва да закрепим в сърцата ни. Защото тогава Неговите мисли ще станат наши мисли, Неговото очакване - наше изпълнение. И ако е вярно писаното, че Господ се е обещал да отговаря преди да Го извикаме, то колко превъзходни ще станат Божиите люде, когато започнат да отговарят преди още Бог да ги е извикал?

Но ето такава е Небесното Хваление! Ето такава е Съвършеното помазание от Отца, създадено и заповядано, за да радва цялото Небе и най-вече – Сърцето на нашия Благ Баща.

Едва излязъл от видението с Арфата на Давид, което беше дълго очаквано чудо от сърцето ми, аз твърде ревностно почнах да размишлявам над всичко, което Исус ми даде да преживея. Едва тогава разбрах, че всички пророчески книги, милостиво дадени ми от Небето, са били все онези сладки звуци на Божията Арфа.

Пророк с Арфа! Тази мисъл ме накара сърдечно да се засмея, но ето че Святият Дух насочи всичките ми мисли към оня древен Божий мъж, който се наричаше Едутун. Спомних си писаното в "Първа Книга на Летописите", където за него бе казано, че е оня...

"...който пророкуваше с арфа и славословеше Господа..."³

А Святият Дух още повече изпълни сърцето ми, като ми казваше:

³ (1 Летописи 25:3)

“Спомни си псалома, който е за първия певец, по Едутуна. И виж думите, защото в тях се оглежда животът ти...”

Послушал благодатните думи на Утешителя, аз наистина огледах себе си в тоя псалом. И ето думите му, защото с тях Духът ми дава достъп до Струните на Божието благоволение:

“Удържаш очите ми в неспане; смущавам се дотолкова щото не мога да продумам. Размислих за древните дни, за годините на старите времена. Спомням си за нощното си пеене; размишлявам в сърцето си, и духът ми загрижено изпитва, като казва:

Господ до века ли ще отхвърля? Не ще ли вече да покаже благоволение? Престанала ли е милостта Му завинаги? Пропада ли обещанието Му за всякога? Забрави ли Бог да бъде благодатен? Или в гнева Си е затворил Своите благи милости? (Села) Тогава рекох: Това е слабост за мене да мисля, че десницата на Всевишния се изменява...”⁴

И ето, че отново Святият Дух проговори вътре в мен, като ми казваше:

“Колко от вас си спомнят нощното пеене, сиреч, първите дела за Исус, като плод на сърдечно покаяние? Колко от вас си спомнят първите благодатни стъпки, които са направили за Исус? И на колцина, като пророка Му, Отец удържа очите в неспане, за да ви явят цялата пълнота на Отческото Сърце?

Но ето, по причина на това, че мнозина сте изпаднали в слабост, то и затова не знаете какви са великите дела, които върши Божията десница. А какви са тези дела?”

“О, Свети Душе! Божията десница има много чудесни дела, но сега, след видението с Арфата на Давид, аз вече знаая, че няма по прекрасно дело на Божията десница от това - да свири на Собствената Си Арфа...”

Тези мои думи накараха Духът да се раздвижи твърде силно в мен. И ето, че Той отново ми нашепна:

“Иди тогава с Исус и виж колко силна е била Божията десница в живота на Давид. Защото Струните на тая Арфа копнеят да звучат и днес...”

⁴ (Псалом 77:4-10)

След думите на Святия Дух Исус отново се яви пред сърцето ми. И като държеше в ръката Си Давидовата Арфа, прокара по Струните ѝ белите Си пръсти, като ми казваше:

“Виж тези осем Струни на Давидовата Арфа. И сега, преди да ти дам самите видения от живота на Давид, Аз ще ти ги изброя, за да ги знаеш.

Първата струна е Ревността.

Втората струна е Незлобието.

Третата струна е Смирението.

Четвъртата струна е Себеобузданияето.

Петата струна е Благочестието.

Шестата струна е Братолюбиеето.

Седмата струна е Покаянието.

И последната, осма струна от Давидовата Арфа, е Боголюбиеето.

Покорявайки живота си на тези осем струни, вие наистина ще имате Арфите на Небесното Царство. Затова заповядвам на всички Мои да Ме последват в Святите видения, които ще дам на слугата Си...”

АРФАТА НА ДАВИД - II

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Имайки свидетелството на много докосвания и видения от Господ Исус Христос, аз все повече разбирам, че никой не може да събере, нито да обходи дълбочината и височината, широчината и дължината на Божията Тайнствена Премъдрост. То е все едно да събереш вятъра в шепите си или да изпиеш океана с глътките си. За да разбереш, че и вятърът, и океанът, са твърде огромни и велики. И сравнението с тях подобава на Оня, Който ги е създал. Оня, Чийто Дух веднъж е вятър, а друг път – безкраен океан.

След написването на първата част от **“Арфата на Давид”** аз разбрах, че Исус отново ще бъде в живота ми като Благодатен Извор от мъдрост, знание и разум. Нещо повече - размишлявайки над струните от Давидовата Арфа - аз пожелах да познавам и разбирам копнежите на Святия Дух в сърцата на човешките чеда. И колкото повече пребъдвах в самото размишление, толкова повече Арфата на Давид ме поразяваше със своята реалност и привлекателност. Това ме накара да падна на молитва пред Исус и да Му заговоря, казвайки:

“Господи мой! Сърцето ми не знае дали ще има силата да проумее всичко, свързано с тази Арфа-Дух. Защото за първи път разбрах от Тебе, че звуците в Небето са твърде различни от звуците на земята. И ако тези на земята се дължат на трептенето на някаква материя, била тя струна или нещо друго, то на Небето, при нашия Свят Отец, нещата са Дух. Там самата музика е трептенето на ангелски и човешки сърца. Тъй че музиката е по-скоро любовна изповед към Отца и сърдечна наслада от Неговата Святост и могъщество.

Какво е музиката за Тебе, Господи?

Какво е тя за Отца и Неговия Свят Дух?

И наистина ли осмострунната Давидова Арфа е най-прекрасният от инструментите на Небесното хваление?”

В отговор на молитвата ми Исус започна да говори, като ми казваше:

“Някога, в древността, за гърците музиката е била водителство и нашепване на “музи”, сиреч, богини-вдъхновителки. А оттам и значението на самата дума “музика” - като вдъхновение от свише. Ето затова ти казвам, че за Мен, Отца Ми и Святият Дух, музиката е съвършеното трептене на сърцата на Небесните обитатели. Тя е предаване на чувствата, мислите, намеренията и вълненията по Съвършената Воля на Отца Ми. А когато Изворът на вдъхновението и Причината за Хвалението е Самият Свят и Всемогъщ Бог, то тогава музиката се явява като естествен фон и присъствие из цялото Небе.

Вие все още не можете да разберете това, защото не сте дошли при Мен. Но когато дойдете, то тогава сърцата ви ще зазвучат в такава хармония и вълнение, каквито не сте имали никога на земята. А в това отношение осмострунната Арфа на Давид е Божият Изпит и Божието Одобрение за сърцата ви. И ако вие се научите да хвалите Небесния Отец по Небесен начин на земята, то колко по-прекрасно ще бъде хвалението ви, когато се явите пред Него в Слава?

Но ето затова Аз трябва да посветя сърцето ти върху всичките осем Струни на Божието Съвършено Благоволение. За да станат сърцата ви като Давидови Арфи, родени от Божиата Благост и Милост. Защото ако Небесното хваление отдава на Отца Ми дължимата на Името Му Слава, почит и благодарение, то колко по-голяма ще е Славата за Отца Ми, когато Го хвалят и издигат сърца, живеещи под гонението от враждебния свят на Луцифер?

Представи си това, Стефане! Виж това, момчето Ми! И проумей, че онзи засеняващ херувим, който някога ръководеше Небесното хваление, знае прекрасно колко огромна е Силата на Небесните Арфи. Ето затова той е покрил с мрак и измама света, който му е предаден. За да не може никой от пленниците на тъмнината да размисли и проумее, че има по-съвършени звуци от тези на земните инструменти и по-съвършени Струни от тия, които раждат музиката за земята.

И тези са Струните на Давидовата Арфа!

И тази е музиката на Божието Съвършено Благоволение!

Затова ти сега тръгни и Ме последвай. За да видиш как самата Арфа роди звуците си в живота на Божия помазаник Давид...”

След тези последни думи Господ докосна с ръка главата ми, а само след миг пред очите ми се разкриха и самите видения, които нахлуха като Небесна симфония в сърцето ми.

1. СТРУНАТА НА РЕВНОСТТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Иска ми се да вярвам, че разбираш всичко, за което Господ ще ми говори в тази книга. Иска ми се да вярвам, че Святият Дух дава на сърцето ти необходимото въображение и сила, та наистина да видиш лъчите Му като Небесни Струни. Защото именно върху това Небесно откровение ще се излявят всичките осем Струни от Арфата на Давид.

Когато Исус ми показа първата от Струните на Божието Съвършено благоволение, аз бях удивен от мъдростта, с която Господ ми разкриваше Своето отношение към слугата Си. Очите ми виждаха едно момче с руси къдрици, което тичаше сред войниците от Израилевия стан, като се приближаваше към шатъра на цар Саул. А над самата глава на момчето аз виждах именно светлите лъчи на Божия Свят Дух. Те приличаха на Арфа, която следваше младия Давид по стъпките му. И ето, че един от Небесните лъчи не просто светеше, но буквално гореше над Давидовите къдрици. И аз, като го посочих на Исус, попитах Го:

“Господи мой! Този огнен лъч сред другите лъчи не е ли Струната на Ревността?”

А Исус, като се усмихна, ми отговори, казвайки:

“Точно тази е Струната на Ревността! Но ти сега гледай твърде внимателно на онова, което ще се разкрие пред очите ти. Защото Отец Ми, Всемогъщият, има съдба за Своя избраник. И Давид ще трябва да избира между Божията и между дяволската воля...”

След думите на Господ аз видях как от хълмовете срещу Израилевия стан се появи филистимецът Голиат. Самият му вид беше твърде стряскащ и зловещ. Защото огромният ръст на Голиат ставаше още по-страшен с всичките доспехи и снаряжения, които филистимецът беше сложил върху себе си. И той, като биеше с ръце металния си нагръдник, изрева със страшен глас от хълма, казвайки:

“Аз хвърлям днес презрение върху Израилевите редове; дайте ми мъж да се бием двама...”⁵

⁵ (I Царе 17:10)

И ето, че сянка, подобна на тъмен вятър, тръгна от устата на Голиат и налетя върху сърцата на всичките Израилеви войници, като ги сломяваше от страх на местата им. Но самият вятър не можеше да застане против Давид, поради Божите Струни върху главата му. Така вятърът побърза да отстъпи от русото момче, без никак да може да повали сърцето му, нито да го докосне. А Давид, чул предизвикателството на Голиат, започна да говори на повалените от страха край него, като им казваше:

“Какво ще се направи на онзи, който порази тоя филистимец и отмахне укора от Израил? Защото кой е тоя необрязан филистимец, та да хвърля презрение върху войските на живия Бог?”⁶

Слушах познатите думи на Давид, а след това отново погледнах на тъмния вятър, който поваляше със страх сърцата на израилтяните. Затова се обърнах към Исус, като Му казах:

“Господи мой! Сега сърцето ми вижда как дяволът хвърля презрение, подобно на тъмен вятър върху сърцата на израилтяните, тъй че сърцата на военните мъже отпадат от страх. Но сърцето на Давид никак не отпадна от презрението, понеже над русите му къдрици блестят Струните на Божието Съвършено Благоволение. А една от тях не просто свети, но пламти...”

В отговор на думите ми Исус посочи към уплашените човеци край Давид, като ми казваше:

“Колко от Моите са били поваляни именно от вятър на презрение? Колко от Моите са отпадали от страх, когато духът на Голиат е хвърлял укора си върху тях? И не затова ли сърцата отпадат от страх, понеже не знаят, нито виждат и разбират, че ако някъде дяволът настъпва против Божиите, то е, за да бъде съкрушен и победен?”

Къде е Ревността ви, люде Мои? Къде е онази чиста вяра, която ви завещах? Къде е оня поглед, с който ще повдигнете главите си нагоре, за да видите, че избавлението ви приближава?

Но вижте сега какво ще стори Божият помазаник Давид. Защото битката тепърва предстои...”

⁶ (I Царе 17:26)

След думите на моя Господ аз отново гледах на Давид. Така забелязах, че до русото момче се появи Елиав, който беше един от братята му. Той с неподправена жлъч и презрение вече казваше на Давид:

“Защо си слязъл тук? И кому си оставил онези малко овце в пустинята? Аз зная гордостта ти и лукавщината на сърцето ти; ти си слязъл, за да видиш битката...”⁷

А русото момче, със съвършен мир в сърцето си, без никак да се засяга от острите думи на брата си, му отговори, казвайки:

“Що съм сторил сега? Няма ли причина?”⁸

Слушах отговора на Давид и нещо проблесна в сърцето ми, тъй че казах на Исус:

“Господи мой? Като гледам с какви остри и жлъчни думи Елиав се обърна против Давид, мисля си:

Не е ли днес мнозинството като него? Не са ли мнозина готови да гледат битката, но не и да участват в битката? И нямат ли такива твърде високо мнение за себе си, та да смятат по-малките си братя за недостойни, дори за лукави? Защото ето такъв е Елиав...”

Слушайки думите ми, Исус се промени, а Гласът Му стана твърде гневен и остър. И Той ми отговори, като ми казваше:

“Когато преди шест години Аз ти заповядах да поразис духа на Голиат, хвърлил укор върху църквите, то колко те последваха? Колко бяха тия, които Ми казаха:

“Господи! Дай ни Твоята Ревност, та да изгоним тоя търговски дух от Храма Ти?”

Не бяха ли повечето зрители? И не останаха ли те зрители и до днес? А как такива ще искат утре да хвалят Отца Ми на стъкленото море с Песента на Моисея и с Арфата на Давид, след като сърцата им никак не пожелаха Струната на Ревността?

Такива наистина станаха духовни потомци на Елиав. И сърцата им в пълна степен бяха извори на лукавщина и гордост, тъй че Святото Миро на Божия Пророчески Дух непременно ще ги

⁷ (I Царе 17:28)

⁸ (I Царе 17:29)

пропусне и няма никак да ги помаже като свещеници и служители на Бога и Отца. Но ти сега виж отново какво ще стори Давид. Защото изпитът за него все още предстои. И той все още трябва да избира между Волята на Отца и волята на лукавия...”

Отново гледах на видението. И ето, че Давид вече влизаше в шатъра на цар Саул, като му казваше:

“Да не отпада сърцето на никого, поради този. Слугата ти ще иде и ще се бие с тоя филистимец...”⁹

Тогава Израилевият цар с категоричен тежък глас отговори на Давид:

“Ти не можеш да идеш против тоя филистимец да се биеш с него; защото ти си дете, а той е воинствен мъж още от младостта си...”¹⁰

Думите на Саул отново бяха като докосване на невидима Струна в сърцето ми, тъй че казах на моя Господ:

“Исусе! Със сигурност Ти вършиш нещо в мене, за да ми дадеш познание и твърде точно отношение към това видение. Защото от думите на Саул сърцето ми трепна силно, като Струна. И аз никак не мога да задържа думите на Святия в духа си. Защото сега отново си спомням как мнозина пастири говориха на овците си именно с духа на Саул. И когато овците им показваха всичкото пророческо слово против духовете на злото и мрака, което Ти ми даде за Църквата, то тогава тия пастири съвсем по Сауловски произнесоха отношението си към пророческите книги, като казваха на овците си:

“Никак да не четете книгите на тоя автор, нито да постъпвате според писаното в тях, защото вие сте още деца и това слово ще събори вярата ви. Вие не можете да застанете против търговския дух в църквите, защото този дух така е наложен отначало. И ако тръгнете против него, ще отпаднете от вярата...”

А тогава, навели главите си, много мои братя и сестри се отказаха от битката с Голиат и решиха да чакат някакво чудо. Те никак не искаха да си

⁹ (I Царе 17:32)

¹⁰ (I Царе 17:33)

спомнят, нито да признаят, че Ти именно със Струната на Ревността въздаде някога на търговците в Храма Си и ги изгони отсрещ него...”

Отговорът на моя Господ отново беше ревнив и гневен. И Той, като ми посочи огнения лъч върху главата на Давид, вече ми казваше:

“Какво по-голямо чудо да искате от Господа, от чудото, което е силна да извърши Струната на Ревността? Не забелязвате ли, че тая Струна дойде върху главата на дете, а не на военни мъже? И ако търговският дух на дявола е “войнствен мъж” още от Моето време, то да стоите ли всред мерзостта на разбойническия вертеп или да бъдете ревностни като Мене? Да слушате ли думите на Сауловци, които са обогатили сами себе си с тоя “войнствен мъж”? Да вярвате ли на фалшивите им доктрини или да излезете на битка против Голиат?

Ето, казвам ви: Чудото е всред вас, но мнозина никак не го искат! Защото в сърцата им има вяра, която не е Моята. Вяра, която търси примирение с Голиат и компромис с дяволския укор. А такава вяра, която се съгласява с Голиат и трепери от думите му, е човешка вяра, която е обречена да остане в долината и да бъде зрител, но не и участник на великите дела на Божия Свят Дух!

Такава вяра, с която търпите насилници, наемници и търговци, и никак не искате да ги изгоните от Храма Ми, е по-лоша от всичкото езическо неверие. Защото тази вяра веднъж вече е била лишена от Огъня на Отца Ми и от Струните на Неговото Съвършено Благоволение. И ако някой иска път за възвръщане и укрепяване, то такъв нека внимава на всичките думи, които днес давам на пророка Си Стефан. Защото ако в църквите има Голиат, то в Духа на Отца Ми има Давид! И не Голиат ще превъзмогне над Давид, но Давид ще порази и обезглави Голиат! Затова ти сега виж какво ще стори Саул спрямо Давид. Защото в тоя Саул се оглеждат днешните управници на всичките църкви...”

Отново гледах на видението, когато забелязах, че Саул побърза да сваля собственото си снаряжение. И като полагаше на Давид бронята и медния си шлем, вече му даваше копие то си, като му казваше:

“Иди, и Господ да бъде с тебе...”

А тогава Исус ме докосна с ръка. И като ми посочи стореното от Саул, попита ме:

“Как мислиш? Добро ли стори Саул на Давид, като му даде собствения си меч и доспехите си?”

“Исусе! При пръв поглед мнозина биха видели в тая постъпка на Саул именно добро нещо...”

“А какво биха видели те с Моя поглед? Или нека те попитам така: Има ли някаква разлика между снаряжението на Саул, което той даде на Давид, и снаряжението на Голиат?”

“Не, Господи! Двете снаряжения си приличат като две капки вода. Каквото носи Голиат, Саул даде да го носи и Давид. Голиат има шлем. И Давид има шлем. Голиат има броня. И Давид има броня. Голиат държи копие. И Давид държи копие. Тук нещо твърде много смущава сърцето ми...”

“А какво е това, което смущава сърцето ти? Не е ли фактът, че Саул се опитва да измами Давид? Не е ли истината, че се опитва да накара Божия помазаник да излезе на територията на дявола с оръжията на дявола?”

“Така е, Исусе!”

“Виж тогава и нека видят всичките Ми братя и сестри, че Саул се опитва да вкара в сърцето на Давид една погрешна ревност. Ревност, която не е Божия. Ревност, с която днес всичките пастири на Вавилон искат да се покажат победители над духа на света.

Но може ли светската църква да победи духа на света? Ще застане ли слуга против господаря си или син против баща си? Или ще застане ли дяволът сам против себе си? И докога ще вярвате на онази измама, с която последните Сауловци се опитват да екипират наивните и заблудените? Едва сложили броните на теологията и шлемовете на просперитета върху главите им, те вече им казват:

“Идете и победете бизнеса на света с църковен бизнес!

Идете и победете търговията на света с църковна търговия!

Идете и победете дипломите на света с църковни дипломи!

Идете и победете титлите на света с църковни титли!”

И най-вече:

“Идете и победете мерзостта на света с църковна мерзост!”

Как мислиш, Стефане? Ще надделее ли Давид над Голиат със снаряжението на Саул? Ще победиш ли дявола, когато стоиш на негова територия с неговия дух в сърцето си? Не е ли тук най-голямата измама, която Сатана прокара чрез Саул в отстъпилите църкви? Не казваше ли Апостолът Ми Павел за тия Сауловци, че тяхната ревност не е от Бога? Спомнете си думите му:

“Тия учители ви търсят ревностно не по добър начин; даже те желаят да ви отлъчат от нас, за да търсите тях ревностно. Но добре е да бъдете търсени ревностно за това, което е добро, и то на всяко време, а не само, когато се намирам аз между вас...”¹¹

И ще остане ли Давид с това Саулово снаряжение? Ще стои ли в сърцето си с острата ревност на лукавия, когато над него пламти Струната на Божията Ревност?”

“О, Исусе! Да не бъде! Защото за тая остра ревност Словото Ти казва:

“Ревността е остра, като преизподнята, чието святкане е святкане огнено, пламък най-буен...”¹²

И аз никак не вярвам, че Отец благоволи в ревност, чиято сетнина е в ада...”

“Виж тогава как ще продължи видението. Защото Отец ти знае кого е пратил против Голиат и защо го е изпратил...”

След тези думи на моя Господ отново гледах на самото видение, като забелязах, че русото момче се опита да ходи със Сауловото снаряжение, като държеше меча му. Но като видя, че трудно се движи и самите остри доспехи скърцат и дрънчат, побърза да ги съблече, казвайки на Саул:

“Не мога да ходя с тия оръжия, защото не съм навикнал...”¹³

А след това, пред смаяния поглед на Саул, Давид взе тоягата си в ръка. И като погледна към Отца на Светлините, вече опъваше Струната на

¹¹ (Галатяни 4:17-18)

¹² (Песен на песните 8:6)

¹³ (I Царе 17:39)

Ревността в сърцето си, тъй че сърцето му пламна. А Господ като се усмихваше, посочи Давид и вече ме питаше:

“Как мислиш? Готов ли е Давид на битка с Голиат?”

“Да, Исусе! Защото Струната на Божията Ревност се закрепил в сърцето му и той пламна от Огъня на Отца...”

“Виж тогава, че има още едно съществено условие, за да може Божията Струна да зазвъни в сърцето на Давид. И това условие е най-важното за всички Мои служители...”

Отново гледах на видението, когато видях, че Давид тръгна към малък и кристално бистър Поток, който течеше някъде встрани от долината. И като нагази с нозете си в Него, простря пламналите си ръце сред самите води на Потока. А тогава Огънят на Отца се съедини с Водата от Потока, тъй че буйните му езици не угаснаха, но видимо намаляха. Наместо това самите води нахлуха към сърцето на Давид, а Огънят и Водата се съюзиха в него по съвършен начин. И аз, като гледах това чудо и никак не го проумявах, попитах моя Господ:

“Какво е това чудо, Господи мой! Та ето, че Огънят на Отца се съедини с Водата на Потока! Как да разбирам това?”

А Исус, с огромно задоволство в Гласа Си, ми отговори:

“Разбирай го така, че в тоя миг Отец Ми е дал на Давид не само Огъня на Ревността Си, но и водите на Благоразумието. А когато Ревност се съедини с Благоразумие, тя вече не е остра, но мека и гладка. И ти сега виж какво ще стори Божият помазаник във водите на Тоя Поток...”

Отново гледах на Давид, когато забелязах как ръцете му намериха пет бели гладки камъка. И русото момче, като се усмихваше сърдечно, прибра ги в торбата си. И аз, при все, че знаех прекрасно библейския разказ, за първи път изпитвах изненада от онова, което сърцето ми виждаше в самото видение. А Исус отново ме попита:

“Какви са тези пет гладки и бели камъни? И защо Давид си взе пет камъка, при все, че за победата над Голиат му стигаше само един?”

“Исусе! Гледам на Твоето Съвършено видение и сърцето ми никак не може да се насити. Защото сега зная, че тези гладки и бели камъни са като съвършени плодове на Божията Ревност и Благоразумие. Защото с всеки един от тях Давид би могъл да пръсне челото на филистимеца...”

Думите ми не удовлетвориха Исус и Той отново ме попита:

“Но защо камъните са пет, а не е един? Не е ли тази случка с Давид при Потока, като едно от най-святите и чисти иносказания на Божия Дух? И ако камъните са пет, то за делото на Моя Храм Аз не издигнах ли също пет камъка? Не каза ли Апостолът Ми Павел на всички ви думите:

“И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешките заблуди, в лукавство, по измамнителни хитрости; но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос...”¹⁴

Колко от вас прочетоха думите на Апостола Ми с Дух на Мъдрост и на откровение? Колко от вас разбраха, че за да не бъдат завличани от тъмния вятър на Голиат, то трябва непременно да изпълнят сърцата си с божествена Ревност и със Съвършено Благоразумие?

Но ето, казвам ви:

В това последно време Отец Ми непременно ще издигне Давид изсред народа Си. И първото дело, по което всички ще забележите Божиите помазаници, ще бъде делото на Ревността. Защото тази Струна от Арфата на Давид трябва да зазвъни в сърцата ви. Тогава петте бели камъка ще бъдат готови, за да пръснат челото на блудницата Вавилон. Защото тая блудница е последният Голиат. И

¹⁴ (Ефесеяни 4:11-15)

нейната смърт и обезглавяване ще дойдат от тия, върху които е дошла Струната на Божието Съвършено Благоволение. Това ще бъдат Мои служители, които обичат Небето, а не света. Небесните принципи и закони, а не тия на погиващия свят. И Моите, като отхвърлят лукавите и безполезни оръжия на Саул, ще опънат Струната на Ревността в сърцата си. А след това ще се потопят в Потока на Святия Дух. За да бъдат гладки и меки в ревността си. Повече готови да спасяват, нежели да рушат и погубват...”

Докато Господ ми говореше, аз гледах с възхищение на малкото момче с руси къдрици. И то, докосващо Струната на Ревността в сърцето си, вече звънеше с прекрасен звук пред Божието Лице. А след това, вдигнало прашката на дързостта си за Отца, то положи в нея един от белите камъни. И като я завъртя с кръгове над главата си, запокити камъка към великана. А последният, с пронизано и кърваво чело, рухна с туловището си на земята. За да не се изправи никога повече. И да бъде Божието знамение и възмездие над всички, които биха хвърлили укор и презрение върху Божия народ.

Иска ми се, братко мой, да видя в тебе този бял камък. Иска ми се да видя в тебе тая Струна на Божията Ревност! И зная, че Оня, Който е Силен да го стори в живота ти, и в този миг стои до мен и ме изпълва с Духа Си! Нему да бъде благодарение, почит и Слава за това чудесно видение и за Духа на мъдрост и на откровение! Амин и Амин!

2. СТРУНАТА НА НЕЗЛОБИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

Преди да ти разкрия видението от Господ Исус, свързано със Струната на Незлобието, аз искам да знаеш, че днес сърцата на всички ни се нуждаят от изобилно и съвършено познаване на Божието Сърце. Ние живеем в свят, който с всеки изминал ден потъва все повече и повече в ямата на собственото си унищожение и развала. А за всеки от дните на този свят, Сам Господ ни предупреди в Евангелието, като каза:

“Доста е на деня злото, което му се намери...”¹⁵

В един такъв ден, чието зло е достатъчно много, ние трябва да бъдем твърде много внимателни. Защото целта и желанието на всяко зло е да бъдем отделени от Божията Благодат и присъствие.

Аз не зная колко зло идва в живота на моите братя и сестри, но съм повече от убеден, че дяволската ярост прелива против оня, който с искрено сърце приема пророческите думи на Господ Исус и иска да живее с Духа им. Тогава всеки от нас започва да изпитва човешката омраза и злоба, човешкото отрицание и хулене.

А как трябва да устояваме ние в дните на прелялото зло? И не е ли животът на Давид място, откъдето да почерпим вдъхновение и сила, за да превъзмогнем над всичките зли дни в живота си?

Истината е, че Святият Дух е прострял над сърцата ни Небесните Струни на Давидовата Арфа. Струни на Божие Съвършено благоволение, което непременно ще ни даде победа над силите на Злото. Да говоря за всичко това, като един, който много е чел, е излишно. Но аз, братко мой, не просто съм чел, а съм изпитал над гърба си всичката злоба и ярост на дявола и слугите му. В това отношение Исус днес ми дава да свидетелствам за втората от Струните на Давидовата Арфа - Струната на Незлобието. Когато Господ реши да ме посвети върху Силата на тая Струна, Той започна да ми говори, казвайки:

“Знай, че от многото изпитания в живота на Давид, това със Струната на Незлобието наистина му е коствало най-много усилия и

¹⁵ (Матей 6:34)

страдание. Ето затова сега Ме последвай, за да видиш и сам да изпиташ онова, което ще ти покажа...”

След тези думи на Исус пред сърцето ми се разкри видение. И при все, че отново очаквах да видя Давид и Божиите Струни над сърцето му, нямаше нищо подобно във видението. Наместо това очите ми съзряха в далечината една твърде голяма вихрушка от камъни и прах, която се въртеше от черен демоничен вятър. И Исус, като посочи към нея, каза ми:

“Тръгни след Мене, за да преминеш през тази вихрушка. Защото трябва да заведе сърцето ти там, където се ражда всичката злоба и ярост против Моите свидетели...”

Така Господ тръгна напред, а аз Го последвах. И не след дълго вихрушката ни доближи твърде много. А тогава, за ужас на сърцето ми, тя започна да мята камъните и прахта си върху собствената ми глава и лицето ми. И при все, че извиках към Исус, за да ме предпази, Той никак не реагира, нито се обърна, но само ми даде знак с ръката Си, за да продължа да Го следвам. Така аз следвах моя Господ, а камъните се забиваха със сила в главата ми, като ме разраняваха и разкъсваха. И прахта, като се напластяваше по раните ми, караше ме да викам от ужасна болка, понеже раните се възпаляваха и подуваха. А силата на вихрушката никак не намаляваше, но ставаше още по-страшна и за голямо мое учудване тя нямаше никаква сила върху вървящия пред мене Господ. И само тая гледка поддържаше духа ми и даваше надежда на душата ми. Тъй че вървейки и залитайки след Исус, аз мислено си казвах:

“Където върви моят Господ, там и аз ще отида след Него. Защото ще дойде миг в живота ми, когато тая вихрушка няма да има власт над мене. Нито камъните, нито прахта й ще могат да ме нараняват и поразяват...”

Така наистина дойде миг, когато Исус влезе с нозете Си в дълбока пещера, а аз Го последвах. И едва влязъл в пещерата, аз усетих с огромно облекчение как вихрушката остана отвън и злите атаки се преустановиха. Но ето, че накрая Господ се спря. И като посочи напред със светещата Си ръка, даде ми да видя легнал в пещерата мъж, който спеше дълбоко. А встрани от спящия аз видях и мнозина други, които също спяха с него. Това ме накара да попитам Исус:

“Господи мой! Къде ме доведе Ти и какво ми даваш да видя?”

А Исус ми отговори:

“Аз те доведох на мястото, което е като непресъхващ извор за всичкото зло в живота ти. И ти виж сега как Саул спи в тая пещера, а около него са ония, които са на неговия дух. Виж ги и знай, че тия са всички, от които иде злото в живота ти. И като си спомниш за яростния вятър отвън пещерата, знай, че той се ражда от устните и задвижва от делата на тия, които спят до Саул. Понеже той е техният вдъхновител и пример за подражание.

Какво ще сториш сега? Или как ще постъпиш с омразните на душата ти? Виж ги добре и забележи, че тия са, които днес говорят всичкото зло против сърцето ти. Тия са, които казват на людете Ми да късат книгите ти и да проклинат името ти. Тия са, които са издали смъртна присъда над служението ти. И ти, като докоснеш с ръка всичките рани по главата си, знай, че тези са човеците, които ти ги направиха...”

Думите на Исус бяха не просто страшни, но ужасни за сърцето ми, тъй че през плач Му казах:

“Ах, Господи мой! Не ми напомняй за злото от вятъра, защото болката ми е твърде голяма...”

В отговор на риданието ми, Исус отговори, като ми казваше:

“Ако Аз не ти напомня за Злото, сторено против тебе, то има един друг, който непременно ще ти го напомни и ще заръфа душата ти с него. Но ти сега реши в сърцето си какво да сториш със спящите тук. Защото, ето, Мечът Господен е в ръката ти и случаят е сгоден за тебе. За да им въздадеш за всичкото нечестие и за всичките нечестиви думи, с които те убиваха. Приблужи се до тях и реши какво да сториш...”

В думите на моя Господ имаше голяма власт, тъй че се покорих и се приближих до спящите човеци край Саул. И там забележах нещо, което твърде много потресе сърцето ми. Защото очите ми виждаха как спящите бяха обладани от твърде много червеи. Едни червеи пълзяха и влизаха в ноздрите им, а оттам към самите им вътрешности. А други червеи излизаха

из затворените клепачи на очите им и се вмъкнаха през устните им. И при все, че ръката ми държеше здраво Божият Меч, аз го отпуснах без никак да мога да задържа дръжката му. А след това, като посочих спящите на Исус, казах Му:

“О, Господи мой! Против тия ли обладани човеци да вдигам Меча Господен или да оплача нечестието им? Та аз, ако замахна с Твоя Меч, скоро бих ги отсякъл и те биха изгнили в дълбочините на тая пещера. Но как да сторя това зло, Исусе, като знам от Теб за такива, че червеят им няма никога да умре, нито огънят им ще угасне?

Не, Исусе! Аз Ти давам Меча и Ти стори с тях онова, което Ти се вижда угодно. Защото Мечът е Твой и всичките съдби са Твои. И защо аз да вдигам Меча Ти против такива, след като Твоето Слово вече е извършило съдби против тях? Не, Господи мой! Аз не искам от Тебе съдба за тяхната злоба, но по-скоро - да опазиш мен и всички Твои с Арфата на Давид и със Струната на Незлобието...”

В отговор на думите ми Исус се усмихна. И като вдигна светещата Си ръка в пещерата, направи така, че всред скалното пространство заблестя Арфата на Давид. А под самата Светлина на Духа очите ми видяха и самият Давид. И той, като се приближи до спящия Саул, наведе се над него. А след това извади меча си и отрязва полата на мантията му. И като прибра отрязаното в пазвата си, повдигна ръцете си към Божията Арфа, тъй че опъна Струната на Незлобието в сърцето си. Тогава в самата пещера зазвъняха прекрасните тонове от самата Струна. А Исус, като ми посочи помазаника Си, вече ми казваше:

“Иди и предай на всичките Ми чеда, че днес Сърцето на Отца Ми копнее да ви даде Струната на Незлобието. Но за да получите тая Струна, вие трябва да коленичите пред полите на Отческата Мантия с отрязаните поли на вашите гонители. Защото само тогава ще бъдете непорочни всред опакото и извратено поколение, което ви мрази и иска да ви убие с яростта си...”

Думите на моя Господ бяха твърде мъдри и дълбоки, за да ги проумея и разбера в първия момент. Ето защо аз Го попитах:

“Как да разбирам полите на Отческата Мантия, Исусе? И защо Твоите трябва да отрежат полите от мантиите на гонителите си, та така да застават пред полите на Отческата Мантия?”

В отговор на въпроса ми Исус отговори:

“Пред полите на Отческата Мантия има повече Милост, отколкото можете да си представите и повече Любов, отколкото можете да понесете. И ако вие сте деца на Святия Бог, готови да ходатайстват и изкупват човешките души, то тогава трябва да се изпълните с плодовете на онази Съвършена Любов, която е силна да поглъща Злото, преди още то да е погълнало нея. Ето затова ти казвам, че трябва да отрежете полите от мантиите на гонителите си. Защото такъв е примерът, който ви остави Давид. Защото и той, като отрязва полата от мантията на Саул, застана с нея пред Святата Мантия на Отца си. За да погълне злобата на Саул с Божието Незлобие. Ето, казвам ви:

Когато отрежете полите от мантиите на враговете си, за да ходатайствате за тях пред Бога и Отца, то тогава отрязвате злото, сторено против вас!

Затова заповядвам на всички ви:

Прегърнете Струната на Незлобието! И като отрежете полите от мантиите на ония, които ви мразят, запазете ги като Божието свидетелство против тях. Защото в живота ви непременно ще дойде миг и час, когато Отец Ми ще ви даде да свидетелствате за тая Струна на Незлобието. И ония отрязани поли от техните мантии ще бъдат вашето свидетелство, че сте били чеда на Милостивия Отец, които са се молили за гонителите си. Защото Божията Милост е твърде голяма и вие непременно ще видите каква е силата на вашето незлобие...”

След тези последни думи на Исус видението се промени. Очите ми видяха Давид, който се приближаваше към събудения Саул. И като протегна към него полата на отрязаната му мантия, вече му казваше:

“Ето, днес очите ти виждат как Господ те предаде в ръката ми този ден в пещерата; и едни рекоха да те убия; но аз те пожалих,

защото рекох: Не ща да дигна ръка против господаря си, защото е Господният помазаник. Виж още, отче мой, виж и полата на мантията ти в ръката ми; и от това, че отрязах полата на мантията ти, но не те убих, познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против тебе, при все че ти гониш живота ми, за да го отнемеш. Господ нека съди между мене и тебе, и Господ нека ми въздаде за тебе; обаче моята ръка не ще се дигне против тебе. Както казва поговорката на древните: От беззаконните произхожда беззаконие; но моята ръка не ще се дигне против тебе...” ¹⁶

Докато Давид говореше на Саул, във видението се случи нещо неочаквано. Защото земята под нозете на Саул се отвори. И черни и страшни демони се опитваха да изискат злата душа на Саул, като ръфаха с острите си зъби мантията му, за да го повлекат към дълбините на самия ад. Но Давид, протегнал ръка към Саул, му даде да хване отрязаната си пола, тъй че сърцето на царя беше спасено именно от Незлобието на Божия помазаник. И Саул, трескаво хванал с ръце собствената си отрязана пола, вече разбираше както собственото си падение, така и доброто, което Давид беше му сторил...

Тази гледка беше твърде разтърсваща за сърцето ми. И аз, не можейки да скрия сълзите от очите си, попитах моя Господ:

“Исусе! Така ли да разбирам стореното от Давид?”

А Исус ми отговори:

“Най-голямата сила на Незлобието е в това, че то може да изкупва живота на грешните от рова на погибелта и от силата на ада. И ето това - да отрежете полите от мантиите на ония, които ви гонят, като ходатайствате за тях пред Отца - ще рече да ги лишите от зародиша на собствената им ярост. Защото всяка ярост се ражда в утробата на човека, а всяка утроба се покрива от полите си. И ако полите никак не могат да съхранят роденото в утробата, то тогава роденото умира. Ето така Давид отряза полите от мантията на Саул

¹⁶ (I Царе 24:10-13)

и самата Саулова злоба умря, без никак да засегне и повали сърцето на Давид. И най-вече:

Само така вие можете да заживеете думите на вашия Господ и Цар. Защото Аз съм Цар на царете и Господ на господарите. И на Моите царе и господари казвам:

“Чули сте, че е било казано: “Око за око, зъб за зъб”. А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия човек; но, ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. (Сиреч - отрязвай полите му!) На тогова, който би поискал да се съди с тебе и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. (Сиреч - отрязвай полите му!) Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. (Сиреч - отрязвай полите му!) Дай на оногова, който проси от тебе; и не се отвърщай от оногова, който ти иска на заем. Чули сте, че е било казано: “Обичай ближния си, а мрази неприятеля си”. Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят; (Сиреч - отрязвайте полите им!) за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец...”¹⁷

И ако несъмнено вие днес прегърнете Струната на Незлобието в сърцата си, то тогава Божието Свършено Благоволение ще ви направи да заблестите в цялото си царско превъзходство и светлина над ония, които ви мразят и хулят. А думите, които Саул рече на Давид, ще бъдат думи, които ще чуете от всичките си врагове и гонители...”

Исус все така ми говореше и сърцето ми жадно попиваше думите Му, когато видях как напълно съкрушеният Саул, държащ отрязаната пола от мантията в ръцете си, се обърна към Давид, като му казваше:

¹⁷ (Матей 5:38-48)

“Ти си по-праведен от мене, защото ти ми въздаде добро, а аз ти въздадох зло. И ти показа днес, че си ми сторил добро, защото, когато Господ бе ме предал в ръцете ти, ти не ме уби. Понеже кой, като намери неприятеля си, би го оставил да си отиде по пътя невредим? Господ, прочее, да ти въздаде добро за това, което ти ми направи днес. И сега, ето, познавам че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка...”¹⁸

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ако до днес вятърът на човешката злоба и ярост са гонили сърцето ти, за да убият вярата ти в Исус и да те направят зъл, като злите и отмъстителен като яростните, то - моля те – спомни си за това видение и за всичките думи на Вечен Живот, които ни говори нашият Господ. И като повдигнеш очите си нагоре - виж Струната на Незлобието. Пожелай я в сърцето си и я закрепи с всичката си вяра. И като свалиш очите си надолу, - виж ония, които те гонят, мразят и хулят. За да видиш, че не ти имаш нужда от Спасение, но те. Не ти имаш нужда от Божието докосване, но те. Наведи се, братко мой! И като отрежеш полите от мантиите на гонителите си, застани пред Святата Мантия на Всемогъщия, за да изкупиш сърцата им от силата на ада и от съдбите на нечестието. Така в сърцето ти непременно ще звучи Струната на Незлобието. И Сам Исус ще те познае, като един от царете Си. Амин и Амин!

¹⁸ (I Царе 24:17-20)

3. СТРУНАТА НА СМИРЕНИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

За написването и проумяването на виденията, свързани със Струната на Смирението, Господ подложи сърцето ми на твърде голямо изпитание. И аз, подложен на Божия изпит, трябваше да събирам в шепите си всички животворни поуки и всичкия възможен разум, който Господ ми даваше през времето на самото изпитание.

А какво беше изпитанието, което Исус заповяда над сърцето ми?

Това, братко мой, беше реализацията на онези библейски стихове, които гласят:

“Страхът от Господа е възпитание в мъдрост, и смирението предшества славата...”¹⁹

Денят, в който Исус заповяда самото изпитание над сърцето ми, беше за мен като своеобразна равносметка на всичкото ми служение за Него. Самият Свет Дух на Отца беше изпълнил духа ми и ми даваше мисъл за онова, което ми беше давано от Божието Светилище. И ето, че в часовете на тая равносметка Исус отново беше до мен. И като ме докосна с ръката Си, започна да ми говори, като казваше:

“Знай, че в живота на всеки от вас има време на Божията Слава, което непременно е предшествано от време на Смирение. И ето това - да намерите Божията Слава - ще рече преди времето на тая Слава да опънете в сърцата си Струната на Смирението. А ти виж видението, което ти давам. Защото в него са свидетелствата на собствения ти живот...”

След тези думи на Исус пред сърцето ми се появи и самото видение. Очите ми виждаха Божия Ковчег на Завета, блестящ от съвършенство и неизмеримо благородство. Самите лъчи на Святия Дух го правеха не просто да блести, но да засенява всяко сърце, което би погледнало на него. И ето, че Господ протегна ръка към Ковчегата, като ми казваше:

“Ела, Стефане! За да видиш, че всичко Чисто и Свято, което даде на Църквата Ми, днес се събира в Ковчегата на Моя Последен

¹⁹ (Притчи 15:33)

Завет с човешките чеда. Защото тоя е Ковчегът на последния Ной за последното Му поколение на земята...”

С плахи стъпки аз се приближих към блестящия от Божията Слава Ковчег. И ето, че очите ми видяха прекрасни скъпоценни камъни, които бяха положени в Ковчегата в едно с много други Божии скъпоценности. И аз, като гледах на самите Божии богатства, познах в тях всичките видения от Божието светилище, които Господ ми бе давал в Милостта Си. Това накара сърцето ми да се развълнува твърде силно, тъй че казах на Исус:

“Какво е това, което ми даваш да видя, Господи? Та моето сърце едвам издържа от вълнението да гледа и познае, че в Твоя Ковчег Ти Си поставил като скъпоценни украшения всички видения, които Си ми давал в Милостта и Благостта Си...”

А тогава Исус ми отговори, като казваше:

“Точно така е, момчето Ми! Аз ти давам да видиш онова, което ти стори с вярата си за Моето Царство и за всичките Ми чеда. Но ти сега Ми отговори:

Готов ли си за Славата Божия, която има да се открие към твоето служение за Мене и Отца Ми? Готов ли си за това, щото да участваш в пренасянето на Ковчегата на Завета Ми в Небесния Ерусалим заедно с цялото Божие множество, което вече е покорено и докоснато от лъчите на Божия Пророчески Дух?”

Думите на Исус бяха толкова сладки и прекрасни, щото ми се искаше веднага да отговоря с “Да”. И аз, като гледах на всичките прекрасни скъпоценни камъни, събрани в Ковчегата на Завета, успях да отворя устата си и да кажа на Исус:

“Господи мой! Аз не зная дали съм готов. Защото сега виждам, че онова, което е дошло от Тебе, ще се върне в Тебе. Тъй че Твоите видения, които Си ми давал, стоят в Ковчегата Ти и те правят радостта ми пълна. Но колкото до мене и собственото ми сърце, аз все още нямам свидетелството на онази Струна от Давидовата Арфа, която е Струната на Смирението. А и самото Ти Слово казва, че:

“...смирението предшества славата...” ²⁰

²⁰ (Притчи 15:53)

Думите ми накараха Исус да се усмихне. И Той, като протегна ръка и погали главата ми, отново започна да ми говори, като ми казваше:

“Ти отговори мъдро на своя Господ и Цар. И ето затова ще ти въздам според мъдростта на думите ти. Но ти виж сега онези два ката с дрехи, които твоят Господ е оставил до Ковчега Си. И като избереш единия кат - облечи го, за да Ми свещенодействаш!”

Погледнах към Божия Ковчег и очите ми забелязаха самите катове с дрехи. Те твърде много се различаваха един от друг. И ако първият кат бяха дрехи от най-лъскава коприна, то вторият кат бяха бели дрехи от лен. И ако копринените дрехи бяха твърде меки, ленените изглеждаха твърде груби. А аз, докато гледах на самите дрехи и сърцето ми трябваше да избира, отново дочух Гласа на Господ, Който вече ме питаше:

“Кой от двата ката дрехи избираш?”

Самият Му въпрос, въпреки безпристрастността си, беше пълен с толкова Святост и чистота, щото без всякакво съмнение Му отговорих:

“Исусе! Аз зная кои са любимите дрехи на сърцето ми. Ето затова протягам ръцете си и избирам ката с грубите ленени дрехи. Защото не аз нарекох себе си пророк, но Ти ме помаза и изяви на Църквата Си като такъв. И за всички, които не знаят как да разпознаят пророците Ти, пак Ти каза:

“Какво излязохте да видите в пустинята? Тръстика ли от вятър разлюлявана? Но какво излязохте да видите? Човек в меки дрехи ли облечен? Ето, тия, които носят меки дрехи, са в царски дворци. Но защо излязохте? Пророк ли да видите? Да, казвам ви, и повече от пророк. Това е онзи, за когото е писано: “Ето, Аз изпращам вестителя Си пред Твоето лице, Който ще устрои пътя Ти пред Тебе.” Истина ви казвам: Между родените от жени, не се е въздигнал по-голям от Йоана Кръстителя; обаче, най-малкият в небесното царство, е по-голям от него...”²¹

Ето затова аз никак не искам меките копринени дрехи, но всячески искам грубите ленени дрехи...”

В отговор на думите ми Исус се засмя, а след това отново ми каза:

²¹ (Матея 11:7-11)

“Облечи тогава тези ленени дрехи и виж оня, който ще дойде след тебе при Моя Ковчег. Защото той твърде много харесва другия кат с копринените дрехи...”

С възлнение и преславна радост аз вече обличах ленените дрехи, когато очите ми видяха човек с твърде надигната глава и гордо изражение на лицето си. Той мина край мен без никак да ме забележи. И като простря ръката си и взимаше копринения кат с дрехите, вдигна ги над главата си, като извика:

“О, алелуя! Благодаря ти, Господи мой! Защото си ми приготвил дрехи, с които да прославя Името Ти и да свидетелствам на Ковчегу Ти...”

Така човекът побърза да облече копринените дрехи и само след миг той вече блестеше от красотата им. А тогава Исус се приближи към мен. И като вдигна ръка и посочи към копринените дрехи, ме попита:

“Как мислиш? Ще свидетелстват ли тези копринени дрехи за Славата на Отца Ми?”

“О, Исусе! Като гледам тая лъскава коприна, аз виждам, че всичката Божия Слава се отразява по нея. И лъчите от самият Ковчег на Завета вече блестят по гънките на тия дрехи. Но аз не вярвам, че тя ще свидетелства за Теб и Отца, въпреки блясъка си...”

“Виж тогава какво ще стори Отец Ми в това видение. Защото нещата, които ще ти се открият, са твърде важни за Моите братя и сестри...”

След последните думи на Господ Исус във видението се случи нещо прекрасно. Защото над самия Ковчег на Завета заблестя осмострунната Давидова Арфа. А една Струна, като блестеше в небесносиня Светлина, буквално изпращаше нежен призив към сърцето ми, тъй че протягах ръцете си към нея, като казвах на Исус:

“Скъпоценни мой Господи! Дай ми тая Струна, понеже аз я желая и тя ме желае!”

А Исус ми отговори:

“Преди да я дам на теб, Аз ще я предложа на оня, който облече копринените дрехи, за свидетелство на цялата Ми Църква...”

Така Господ хвана с ръката Си самата Струна. И като се приближи до облечения с коприната, подаваше му Струната, като казваше:

“Вземи тая Струна, служителю Мой! И като смириш сърцето си, следвай Ковчега на Завета Ми със страх и трепет...”

Но облеченият в коприната не забеляза Исус. Напротив - той гледаше с възторг блестящите гънки на дрехата си. И като галеше мекотата на коприната си, повтаряше в унес:

“Господ вече ме издигна! Господ вече ме прослави! И целият Ковчег на Завета Му вече се отразява в моята праведност. О, алелуя!”

Тези негови думи накараха Исус да го подмине и остави. А след това - държач в ръката си Струната на Давидовата Арфа, Господ се приближи към мен с думите:

“Вземи тая Струна, момчето Ми! И като я закрепши в сърцето си, тръгни след Мене с всичкия страх и трепет на вярата си...”

Така аз хванах небесносинята Струна и вече я закрепях в сърцето си, когато Исус я докосна с белите Си пръсти и я направи да зазвъни и затрепти. И там - в самия звън и трепет на Струната - аз паднах на коленете си пред моя Господ като Му казвах:

“Исусе! Сърцето ми е недостойно за Тебе. И аз Ти благодаря, че Си ми дал дрехи, които повече да поглъщат от Твоето, нежели да го отразяват. Защото Ти ставаш видим, докато аз съм невидим. Моля Те, Спасителю мой! Пази очите ми от всяко високо надигане и езика ми от всичките безумни думи на гордостта...”

Исус ме погледна с твърде благ поглед и устните Му вече ми казваха:

“Думите, с които Ми отговори, са самото трептене на Струната на Смирението. Затова Аз ще повторя за Моите братя и сестри изреченото от тебе:

Аз ставам видим тогава, когато вие сте невидими!

А вие ставате видими тогава, когато Аз съм невидим!

Но кого трябва да вижда цялата Ми Църква? Мене или вас? Славата на Отца Ми или вашата слава? Ако, несъмнено, вие искате Аз да бъда видимият, то се пригответе вие да бъдете невидими...”

След тези Свои думи Исус вдигна ръката Си и посочи към Ковчега Си, като ми казваше:

“Аз, Отец Ми и Святият Дух сега ще бъдем Небесните волове, които ще теглят Ковчега Си към Небесния Ерусалим. А ти и всички Мои чедата с неизказана и преславна радост влейте сърцата си в Хвалението, което подобава на съвършения Изход и избавление, което Троицата върши за чедата Си...”

Така, след тези Небесни думи на Исус, видението мигом се промени. Така Отец сниши Себе Си от небесата и се уподоби на един от воловете. А Святият Дух, като събра Светлината Си от целия свят, застана до Отца и се уподоби на втори от воловете. И ето, че Исус се приближи до Отца и Духа. И като наведе главата Си сред тях, уподоби се на третия от воловете, които щяха да теглят Ковчега на Завета. Така Троицата опъна колата с Ковчега на Завета. И Свети Небесни ремъци мигом се появиха край Тях, тъй че Троицата задърпа колата и Ковчегът потегли напред. А тогава Давидовата Арфа зазвъня с всичката радост и Святост на Небето. И аз, в едно с хилядите Божии чедата, докоснати в сърцата си вече пеехме и хвалехме Бога в сърцата си. Но ето, че тогава очите ми забелязаха човека с копринените дрехи. Влюбен в блясъка на дрехите си, той никак не хвалеше Бог, нито вървеше след Божия Ковчег. Вместо това той стъпваше важно някак отстрани и искаше да направи видим себе си, сякаш, че Божията Слава беше негова собственост, а Святите волове - негови притежания. А точно тогава се случи нещо неочаквано. Защото, вървейки по Пътя Си, Святите волове разтърсиха колата с Ковчега на Завета. И облеченият в копринените дрехи побърза да реагира. Той мигновено се спусна до Ковчега. И като протегна ръката си да го хване, поиска да го закрепим и да спре друсането му. И ето, че воловете се спряха. А първият от тях, Който беше Отец, се обърна и погледна към стореното от човека. И от очите на Отца излезе Огън, като гняв, тъй че лъчите на тоя Огън нападаха човека с копринените дрехи и той рухна мъртъв на земята... Вече нямах никакво съмнение, че това беше Оза. Оня лъскав и надменен човек, влюбен в блясъка на собствената си коприна, който нямаше смирение и трепет, за да отдаде Славата на Бога, но искаше да направи

видим себе си. Но ето, че видението отново се променяше, понеже Отец се възвиси към Небето, а Святият Дух отново разнесе Светлината Си по света. И Исус, като се приближи до мен, вече ми посочваше поражения от гнева на Отца, като ми казваше:

“Иди и предай на всички Мои, че в това последно време всички църкви ще преживеят трусове поради изобличението на Божия Пророчески Дух, тъй че Ковчегът на Завета непременно ще се разтърси по пътя си. А тогава човеци като Оза, които никак не внимават на Словото и Духа на Отца Ми, но превъзнасят себе си, ще се опитат да докоснат Чистотата с нечистотата си и Святостта с мерзостта си. Но гневът на Моя Бог и Отец ще убие такива и такава ще е съдбата на всички, които обличат лъскавата коприна на гордостта и тщеславието, вместо ленените дрехи на Смирението. Защото тоя противен Оза днес се е превъзнесъл над цялата Ми Църква. Влюбен в себе си, той никак няма да забележи невидимите Ми слуги, облечени с ленените дрехи в Духа и Силата на Давид. Влюбен в собствената си праведност, той никак няма да отдаде Славата на Отца Ми, защото в копринените гънки на дрехата си той ще вижда достоен себе си, а не Оня, Комуто подобава всичката Слава и величие. Влюбен в собствения си блясък той ще накара мнозина да му подражават и да се вдъхновяват от него, докле паднат мъртви и бездиханни от гнева на Отца Ми. Но на ония Мои чеда, които помнят и знаят, че делото и Ковчегът са Божии и не се съблазняват поради трусовете, Аз ще дам Смирението на Давид и ленения ефод на Божието Съвършено благоволение. Тъй че с радост и веселие всички ще участвате в пренасянето на Моя Ковчег в Моя Град. Тогава непременно ще играете като Давид пред Господ с всичката си сила. Защото ето това е да опънете Струната на Смирението в сърцата си:

Да облечете белите ленени дрехи, които са силни повече да поглъщат Божиата Сила и да живеят с нея, а не да бъдат лъскави и да блестят измамно в блясъка си! Защото тези дрехи правят Бога видим, а вас – невидими!

Ето, предупреждавам ви:

Ако някой обича коприната на човешката гордост и праведност, то такъв непременно ще бъде измамен, че Божият блясък подобава на човека и Божията Слава на тщеславието. И такъв непременно ще си създаде църква със сърцето на Михала и със сетнината на безплодието ѝ. Но ако друг внимава на Святото дело, вършено от Святите волове, то той непременно ще бъде мъж по Сърцето на Отца Ми. И на устата му всякога ще бъдат Давидовите думи, с които трепти Струната на Смирението:

“Пред Господа, Който предпочете мене пред баща ти и пред целия негов дом, за да ме постави вожд над Господните люде, над Израиля, да! Пред Господа играх. И ще се унижа още повече, и ще се смиря пред собствените си очи; а от слугините, за които ти говори, от тях ще бъде почитан...” ²²

Исус вече беше спрял да ми говори, а Духът на думите Му все така пееше и се вълнуваше в сърцето ми. Тогава разбрах, че тази Давидова Струна на Смирението е онзи звън от Любов към Отца, който трепти и издига сърцата ни далече по-горе.

Като Верни пред Верния. Като чисти пред Пречистия. Като невидими пред Видимия, заради Чиято Слава искаме и ще положим живота си. Защото ето това - да бъдем невидими пред Видимия - ще рече да направим себе си невидими, докато човеците виждат Него и Неговото. И тая е силата на Смирението. Защото ето това - да бъдем видими пред Невидимия - ще рече да поискаме хората да гледат на нас, а не на Него. И това е разрушението на гордостта.

²² (II Царе 6:21-22)

4. СТРУНАТА НА СЕБЕОБУЗДАНИЕТО

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Сега книгата ще продължи с четвъртата от Струните на Давидовата Арфа, след която, според изричната ми заповед от Господ, ще има кратка пауза преди останалите четири Струни. Причината напоследък Исус да "накъсва" книгите с пророчески видения, давани на сърцето ми, не е в моята липса на вдъхновение и помазание, а по-скоро - в невидимото дело, което Святият Дух върши в сърцата на Божиите чеда. А за това дело е нужно време. Време, в което хората да узреят за дълбоката и радикална промяна, която Исус иска да донесе в живота им. И когато прицелът на една такава промяна е от живота на Давид, то тогава всеки от нас трябва да си даде сметка, че никой не е станал мъж по Сърцето на Бога и Отца за един ден или с прочитането на няколко пророчески видения. Така и аз, преди да бъда посветен в което и да е видение от Господа, преминавам през своеобразен маратон от изпитания и опитности, с цел - обновяването на ума ми да способства за ползата на всичките ми братя и сестри.

Така и при тази четвърта Струна от Давидовата Арфа Исус отново не ми спести изпитанията, свързани с нея. Наместо това Той докосна сърцето ми, като вече ми казваше:

"Искам да гледаш на Струната на Себеобузданияето, като на един от най-съдбоносните изпити, който Моят Отец налага върху всичките Си чеда. Блажени онези, които издържат Неговите изпитни. Защото, когато бъдат одобрени, ще преживеят още по-голямо приближаване до Божието Сърце, свързано с разбирането на Божиите Съвършени помисли. И ето затова Аз сега ще дам видение на сърцето ти и ще те поставя да участваш в него..."

След тези Свои думи Исус наистина показа пред сърцето ми видение. И при все, че аз очаквах с всичката си вяра да видя Струните на Давидовата Арфа, то и този път бях изненадан. Защото очите ми виждаха един обор, където бяха събрани прекрасни жребци. Видът на самите коне ме караше да вярвам, че те бяха под Божия Избор и благоволение. Силните им мускули и грижливо вчесаните им гривни подсказваха, че някой

беше полагал много грижи и старания, за да има подобни превъзходни животни в обора си. И аз, под въздействието на самата гледка, Го попитах:

“Господи мой! Как да разбирам това, което ми показваш? Та аз очаквам от Теб видение, свързано със Струната на Себеобузданияето, а ето, че виждам обор с красиви и силни коне. Какво общо имат те със Струните от Давидовата Арфа?”

В отговор на думите ми Исус се усмихна. И като посочи с ръка към конете, ми отговори, казвайки:

“Всяко от тези животни става превъзходно едва тогава, когато се научи да служи на господаря си. И аз сега искам да ти дам такава опитност, щото отпосле напълно да разбереш в какво е силна Струната на Себеобузданияето. Затова и ти, като се приближиш до един от конете, опитай се да се качиш на гърба му и да го поядиш, според както ти дава Отец Ми...”

Погледнах на един от конете, а сърцето ми се изпълни с твърде голямо възмущение. Защото от времето, когато Исус ми бе давал видения, свързани с Веемот, аз не бях имал видение с жребец, който да яздя. Затова, като се приближих към коня, отново казах на Исус:

“Господи мой! Помогни ми да се кача върху седлото на тоя кон. Защото той е твърде висок, а аз - нисък...”

След думите ми Исус се приближи зад гърба ми. И като ме хвана със силните Си ръце, вдигна ме нагоре, и аз вече сях на самото седло на коня. А Господ застана пред самия жребец, като ми казваше:

“Нека отворя тоя обор и да дадем свобода на коня. Защото ти вече си на седлото му и той чувства ездача на гърба си...”

Така Исус отвори вратите на обора и даде знак на коня, тъй че силното животно изцвили. И като направи няколко крачки - препусна в бяг напред. Самият тръс на жребеца твърде много ме уплаши, понеже насмалко не паднах от гърба му. Тогава осъзнах, че нещо между мене и коня липсваше. Аз наистина бях на седлото на гърба му и той тичаше, но това не ми беше достатъчно. Защото конят тичаше накъдето си поиска, а аз не можех да го контролирам. Нямах юзда, с която да му посоча посока, в която да тръгне. Това ме накара да извикам към Господ:

“Исусе! Спри тоя кон, понеже той няма юзда и препуска с копитата си накъдето си поиска! Аз не мога да го контролирам, Господи!”

Викът ми сигурно е изглеждал твърде смешен, а аз - твърде глупаво върху препускащия кон, понеже Исус силно се разсмя. Но след това, като вдигна ръка и призова коня, успокои го и го направи да спре пред Него. А в следващия миг Господ започна да ми говори, като казваше:

“Както сам забеляза, връзката между коня и ездача е в юздата. Тя е гаранцията за послушанието на коня и за това той да препуска в онази посока, която ездачът би му показал. А сега помисли, момчето Ми! Какво друго да е Себеобузданияето, освен юзда? И каква друга да е юздата, освен Божия?”

Замислих се върху думите на Исус, защото бяха твърде верни и точни. Затова Му отговорих:

“Господи мой! Думите Ти ме накараха да си спомня писаното от Твоя Апостол, който каза в посланието си:

“Защото всички ние в много неща грешим; а който не греша в говорене, той е съвършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло. Ето, ние туряме юздите в устата на конете, за да ни се покоряват, и обръщаме цялото им тяло. Ето, и корабите, ако да са толкова големи, и се тласкат от силни ветрове, пак с твърде малко кормило се обръщат на където желае кормчията...”²³

Едва бях изговорил стиховете на Яков, когато Исус ме запита с твърде сериозен Глас:

“А ти искаш ли да знаеш какво най-много желае Кормчията? И иска ли сърцето ти да разбере защо Яков говори в посланието си за съвършени мъже, способни да обуздаят цялото тяло?””

“О, Исусе! Аз вярвам, че отговорът се крие в Струните на Давидовата Арфа. Защото те са, които ни дават Божието Съвършено благоволение. А там, където е Съвършеното благоволение, ще се явят и съвършените мъже. Така ли е, Господи?”

²³ (Яков 3:2-4)

“Точно така е, момчето Ми. И ето затова Аз ти дадох да се качиш върху кон без юзда. За да разбереш, че юздата е твърде, твърде важна...”

След тези Свои думи Исус ми помогна да сляза от коня и продължи да ми говори, като казваше:

“А сега внимателно помисли, преди да Ми отговориш:

Трябва ли непременно Господ да слага юзда на сърцето ти, за да Му се покоряваш? И какво е тук юздата за Мене? Средство или цел?”

“Исусе! Юздата е само средство, с което можеш да накараш едно сърце да Ти се покорява...”

Отговорът ми беше правилен, но недостатъчен. И това накара Господ отново да ме попита:

“Каква е тогава целта на твоя Господ? И ако юздата е средство, то коя ще е целта?”

Въпросът на Исус влезе в сърцето ми с такава сила, щото самите Му думи издириха всичката ми любов и вяра в Него. Тогава се чух да казвам:

“Исусе! Ако юздата е средството, то целта е да придобием Струната от Давидовата Арфа. Защото с юзда човек би Те последвал, чувствайки натиска на Твоята Воля върху своята. А със Струната от Давидовата Арфа той би се радвал с всичкото щастие и блаженство на сърцето си. Щастие и блаженство, че Ти служи от добра воля и от цялото си сърце. Защото юздата действа с принуждение, а Струната - с убеждение. А и Твоето Слово, Господи, казва на всеки от нас:

“Аз ще те вразумя, и ще те науча пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе ще бъде окото Ми. Не бивайте като кон или мъска, които нямат разум; за чиито челюсти трябва оглавник и юзда, за да ги държат, иначе не биха се приближавали при Тебе...”²⁴

И сега разбирам, че на всички ни е нужен Твоят разум. За да не бъдем животни, управлявани с юзди, но да бъдем винаги под прицела на Божието Съвършено благоволение...”

²⁴ (Псалом 32:8-9)

След тези мои думи Исус докосна главата ми, като казваше:

“Ела сега след Мене. За да дам на сърцето ти онова видение от живота на Давид, с което всички Мои ще видят колко прекрасна е Струната на Себеобузданияето. Защото докато сред вас има такива, които са управлявани с юзда, а не със Струна, то и дотогава Аз ще ви диря и призовавам с Духа Си...”

Докато Господ ми говореше, пред очите ми се появи видение. И ето, че аз отново виждах Давид, но този път видът му не беше никак приятен. Стиснал меча си, Божият слуга прехапваше нервно устните си, а очите му святкаха в твърде голяма възбуда. А тогава Исус ми каза:

“Виж сега колко е разстроен Божият слуга. И като погледнеш на сърцето му - забележи раната, която му е нанесъл дяволът...”

Погледнах с огромно внимание на Давид и забелязах, че в сърцето му наистина зееше твърде голяма рана. От самата рана изтичаха кърви, които падаха по земята пред Давидовите нозе. Така, с всяка падаща капка, лицето на Давид ставаше все по-мрачно и мрачно, а ръцете му стискаха меча още по-здраво. И аз, не искайки да гледам на Давид, попитах моя Господ:

“Исусе! Как дяволът е успял толкова много да нарани сърцето на Божия слуга? И защо лицето на Давид потъмнява с всеки изминал миг...”

В отговор на думите ми Исус се приближи до Давид във видението. И като взимаше с ръка от капките на кървящото му сърце, вече ми казваше:

“Опитай вкуса на една от тези капки. За да разбереш какъв е духът, пробол сърцето на Давид...”

Протегнах дланта си, за да докосна Исусовата ръка. И като поднесох кървавата капка от Давидовото сърце към устните си - вкусих я... А тогава към духа ми долетя твърде жесток, подигравателен и презрителен глас, който кълтеше в силата си. И думите на тоя глас вече влизаха в ушите ми:

“Кой е Давид? И кой е Есеевият син? Много са станали днес слугите, които бягат всеки от господаря си. И така, да взема ли хляба си, и водата си, и закланото, което заклах за стригачите си, та да ги дам на човеци, които не знам откъде са?”²⁵

²⁵ (I Царе 25:10-11)

Отново погледнах Божия слуга и сега вече знаех, че Давидовото сърце беше жестоко унижено от един надменен стригач на овце, чието име беше Навал. И аз, като докосвах с вълнение кръвта на Давид от дланта си, казах на Исус:

“Господи мой! Тоя жесток и opak човек Навал твърде много е унижил Божия слуга Давид. И като го е презрял - опитал се е да хвърли сянка върху неговото богоизбиране, върху царската му мисия, върху всичкото му благородство и чистота. И аз, като чета самия библейски разказ от живота на Давид, вече разбирам защо е потъмняло лицето на Божия помазаник...”

Исус слушаше внимателно думите ми, а след това, като вдигна ръката Си над главата на Давид, посочи нагоре към небесата, като ми казваше:

“Виж сега как Отец ще изпрати Арфата на Своя възлюбен помазаник. И забележи каква ще е реакцията на Давид...”

Докато Господ ми говореше, Небето над Давид се разтвори. И Божията светла Ръка вече простираше над него Небесната Арфа. А една от струните на Арфата се простря към сърцето на Давид, сякаш че искаше да го утеши и покори. Но точно в тоя момент Давид вдигна меча си. И като го развъртя във въздуха, извика със силен глас на събиращите се около него люде:

“Наистина напразно съм пазил всичко що имаше тоз човек в пустинята, и нищо не се изгуби от всичко що имаше; но пак той ми въздаде зло за добро. Така да направи Бог на Давидовите неприятели, да! И повече да притури, ако до утрешната зора оставя едно мъжко от всичко що е негово...” ²⁶

Чули гласа на Давид, човеците около него също вдигнаха мечовете си, готови да извършат намисленото възмездие от Божия слуга. А Струната от Давидовата Арфа мигом се издигна нагоре. И Отец, вдигайки Арфата Си, я отдалечи от Давид... Това беше твърде тъжно, тъй че в сърцето ми останаха смесени чувства. От една страна - Навал беше унижил Давид, като му въздаваше зло за добро, а от друга страна - Давид не чу в сърцето си призива на Отца и не опъна Струната на Себеобузданияето в сърцето си. Тези мисли ме накараха да се обърна към Исус и да Го попитам:

²⁶ (I Царе 25:21-22)

“Защо, Господи мой! Защо стана така? Защо дори на човек като Давид се случва да не чуе Божия призив?”

В отговор на въпроса ми Исус отговори, като казваше:

“Има много изпити на вярата и много върхове на Божието благоволение. Но най-трудният от всички изпити е свързан именно със Себеобузданиято на чистото сърце. При този изпит се опъват до скъсване всичките мисли на Справедливостта и Правдата. Понеже Справедливостта изисква злото да постигне злия, а доброто да постигне праведния. И Правдата изисква нечестивият да погине в нечестието си, а праведният да цъфти в делата си. Но там, пред Престола на Моя Свет Отец, освен Справедливост, има и Милост. И освен Правда, има и дълготърпение. А когато вашите сърца не искат да се съгласят с Милостта и дълготърпението на Отца, то тогава изпитията ви става огнена и в огъня на страданието мнозина изгубват както радостта си в Бога, така и мира си.

Но ти помисли! Не казва ли Словото Ми думите:

“Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чеда е всецяло предадено да струва зло...”²⁷

Не са ли като тоя Навал и днешните стригачи на овце, които плюят името ти и настояват никой да не ти дава ни хляб, ни вода, ни подкрепа? Не са ли като тоя Навал всичките наемници, които искат да прободат сърцето ти така, както техният вдъхновител стори това на Давид? Да негодуваш ли ти, че присъдата против тях не се изпълнява скоро? И да проклинаш ли човеци, които сами са проклели себе си и са отлъчили сърцата си от Господа?

Не, момчето Ми! Всички вие трябва да прегърнете Божиата Струна на Себеобузданиято. Както и да знаете, че присъдата против нечестивите се бави, но не се отменя. Защото бавенето от Отца Ми е трупане на гняв. А трупането на гнева е онази Небесна гаранция, заради която Словото Ми казва:

²⁷ (Екlesiаст 8:11)

“Ако и грешникът да струва зло сто пъти и да дългоденства, пак аз това зная, че ще бъде добре на ония, които се боят от Бога, които се боят пред Него; а на нечестивия не ще бъде добре, нито ще се продължат дните му, които ще бъдат като сянка, защото той не се бои пред Бога...”²⁸

Ето затова и твоят Отец, познаващ прекрасно сърцето на Давид, никак не се отказа да призовава слугата Си към Струните на Небесната Арфа. И като продължи да благоволи над него, прати му Своя Собствен призив чрез една от слугините Си. Виж сега това...”

След тези съкровени и Свети думи на Исус отново гледах видението. И ето, че към Давид вече се приближаваше жена, чието смирение и доброта покоряваха твърде силно сърцето ми. Над самата жена Отец беше прострял Давидовата Арфа. И тя, като носеше с ръцете си дарове за Давид и момците му, поклони се пред него и остави даровете в нозете му. А след това вдигна ръцете си към Божията Арфа. И като хвана Струната на Себеобузданиято, вече казваше на Давид:

“На мен, господарю мой, на мене нека бъде това нечестие; и нека говори, моля, слугинята ти в ушите ти; и послушай думите на слугинята си. Моля, нека господарят ми не обръща никакво внимание на тоя злонрав човек Навал; защото каквото е името му такъв е и той; Навал е името му, и безумие обитава в него; а пък аз, твоята слугиня, не видях момците на господаря си, които си пратил. Сега, прочее, господарю мой, в името на живия Господ и на живота на душата ти, понеже Господ те е въздържал от кръвопролитие и от самоотмъщаване с ръката ти, то вразите ти, и тия, които искат зло на господаря ми, нека бъдат като Навала. И сега тоя подарък, който твоята слугиня донесе на господаря си, нека се даде на момците, които следват господаря ми. Прости, моля, грешката на слугинята си, защото Господ непременно ще направи за господаря ми твърд дом, понеже господарят ми воюва в Господните войни. И зло не се намери в тебе никога. И при все, че се е дигнал човек да те гони и да иска живота ти, пак животът на господаря ми ще бъде вързан

²⁸ (Еклесиаст 8:12-13)

във вързопа на живите при Господ твоя Бог; а животът на неприятелите ти Той ще изхвърли като отсред праща. И когато Господ постъпи към господаря ми според всичките благости които е говорил за тебе, и те постави управител над Израил, тогава това не ще ти бъде причина за съжаление, нито причина да се спъва сърцето на господаря ми, гдето си пролял невинна кръв, или гдето господарят ми е отмъстил сам за себе си; но когато Господ направи добро на господаря ми, тогава спомни слугинята си...” ²⁹

Гледах Авигея и забелязах, че тя не просто говореше. Не! Тя свиреше на Божията Струна със същото изкуство и сила, каквито имаха Давидовите ръце. И с нежните тонове на Божията Арфа думите ѝ докосваха Давидовото сърце, като изцеляваха раната му и възвръщаха светлостта на лицето му. Онзи Давид, върху чиито къдрици Самуил възля Божието Свято Миро, отново светеше пред Господ с всичката красота и благородство на сърцето си. И ето, че Давид протегна ръце към Авигея, като взимаше Струната от сърцето ѝ. А след това, със сълзи на кротост и съкрушаване, тихо ѝ рече, казвайки:

“Благословен да бъде Господ Израилевия Бог, Който те изпрати днес да ме посрещнеш; и благословен съвета ти; и благословена ти, която ме въздържа днес от кръвопролитие и от самоотмъщаване с ръката ми. Защото действително, заклевам се в живота на Господа Израилевия Бог, Който ме въздържа да не ти сторя зло, ако не беше побързала да дойдеш да ме посрещнеш, то до утрешната зора нямаше да остане на Наваля нито едно мъжко...” ³⁰

Гледах на прекрасното видение и едва сега разбирах колко голяма е силата от Струната на Себеобузданияето. Гледах на тази прекрасна жена Авигея и в този миг знаех, че ако някога Давид я взе за своя съпруга, за да бъде с нея една плът, то аз бих искал Струната от Авигея, за да бъда с нея Един Дух. А тогава Исус, гледайки на всичките развълнувани мисли на сърцето ми, отново започна да говори, като ми казваше:

²⁹ (I Царе 25:24-31)

³⁰ (I Царе 25:32-34)

“Преди няколко години Аз ти говорих за тая Авигея, но днес отново повтарям думите Си за всичките Ми братя и сестри:

“Колкото до Истинската Ми Църква, Аз днес изливам върху нея Духът на Авигея, за да обърна към Себе Си малкото служители, които са се отклонили, но имат ревност да се покаят...”

А да имате Духа на Авигея ще рече да прострете ръцете си към Струната на Себеобузданияето. И като помните, че Злото, вършено против вас, е Зло, вършено против Бога и Отца, да оставите съдбите на всички нечестиви в ръцете на Оня, Който е Силен да им въздаде на Своето Си Време, а не на вашето. Защото ето това да обуздаете себе си ще рече да признаете в сърцата си, че човешкото време не е като Божието, и човешките пътища не са като Божиите. И като се отвърнете от вашето време и от вашите пътища, да се упоавате всякога на Божието Време, вървейки в Божиите пътища.

Ето, казвам ви:

Както в живота на Давид присъдата над Навал се яви и Отец Ми изпълни Гнева Си над нечестивия, така и във вашето време ще дойде Божието Време. Но вие всякога знайте, че по-желателен за вас е Божият Живот във вашия живот и едва след него - Божието Време във вашето време...”

Исус спря да ми говори. И аз, размислил над всичките Му думи, пълни с Любов и Светлина, вече знаех за себе си, че искам Неговия Живот в моя живот. Защото всичко от Неговия Живот се яви и в живота на Давид. И лъчите на тоя прекрасен Живот са Струните на Божията Арфа.

Нека те да звънят в сърцата на всичките Божи чедра!

Амин и Амин!

АРФАТА НА ДАВИД - III

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

По Волята на Господ Исус Христос, Комуто служи с духа и сърцето си, в ръцете ти попада продължението на пророческите видения, свързани с осмострунната Арфа на Давид. Видения, които напълно промениха моето сърце, както се надявам да променят и твоето. След написването на виденията, свързани с първите четири Струни, Господ започна твърде силно да докосва и преобразява сърцето ми. Нещо повече - самата ми вяра в Исус се превърна в благодатен поглед към Струните на Давидовата Арфа. И аз вече знаех за себе си, че ето това - да се докосваш до Небесните Струни - ще рече да съединиш твоите мисли с Божиите, твоите думи - с Неговите, твоите дела - с делата на Божиите ръце. А когато чудото се случи и самите Струни зазвънят в живота ти, тогава миговете от Давидовия живот непременно ще станат и мигове от твоя. За да видиш и разбереш, че ако Исус е Същият вчера, днес и завинаги, то и дяволът е същият, като не е забравил нищо старо и не е научил нищо ново.

Как мислиш тогава? Ако в твоя живот се яви Духът на Светлината, то няма ли да усетиш съпротива от духа на тъмнината? И ако Бог ти даде привилегията да свириш на Давидовата Арфа, то няма ли срещу сърцето ти да се обърне омразата и завистта на Саул?

Спомни си прочетеното за този зъл цар, братко мой! Спомни си как той стои в покоите си, разтреперан и измъчван от зъл дух. А след това виж как Давид взима Арфата си и докосва Струните ѝ. За да извика онова нежно и Свято Божие присъствие, от което злият дух бяга от Саул. И при все, че този цар вече е видял колко голямо е Божието благоволение над Давид, пак никак не обръща сърцето си, за да твори добро. Но вместо това се изпълва с черна завист и омраза към Божия помазаник. И като насочва срещу него копието си, желае да го прободне и прикове в самите стени на царските си покои. В този миг Саул никак не иска да признае, че е бил успокояван и

освобождаван от Арфата на Давид и от силата на Божието помазание. Не! Той е силно мотивиран да убие Давид и да утоли нечестивите си помисли...

Мислейки за всичко това, аз не мога да не бъда развълнуван. Защото и до днес над сърцата ни свети Духът на Давид, а против сърцата ни чернее духът на Саул. И в тая духовна битка между тези два духа не може да има зрители. В нея или побеждаваш - или си победен. А залогът за победата и триумфа над духа на Саул е скрита именно в Арфата на Давид. Защото с нея Давид отиде в царския дворец. И с нея Божият помазаник съкруши нечестивото сърце на Саул. А още по-дълбокото откровение, свързано с Давидовата Арфа, ми изяви Сам Исус, като каза:

“Вие трябва да гледате на Давидовата Арфа с очите на Оня, Чийто Име е Отец на Светлините. Защото Той, като яви Арфата Си в живота на Давид, направи го всякога да слуша Гласа Му и така да стане мъж по Сърцето Му. Кажете Ми тогава:

Какво представлява гласът, като способност? Или как ти говориш с твоите ближни, а и те с тебе?”

“Господи мой! Погледнато по плът гласът е трептене на гласни струни, които Бог е положил в човека при Сътворението. Гласът е удивителна способност да изразяваме нашите мисли, възмущения и копнежи чрез собствените си гласни струни ...”

Слушайки отговора ми Исус започна да говори на сърцето ми в неподозирана дълбочина на мъдростта. Той вече ми казваше:

“Ако твоят глас е трептенето на твоите гласни струни, то не е ли Божият Глас трептенето на Божиите Гласни Струни? И ако тези Божии Струни бяха Съвършеният Божий Глас, явил се в живота на Давид, то разбираш ли тогава какво е Арфата на Давид? Не е ли тя Самият Глас Господен, Който иска да покори човешките гласове? И ако Израилевият цар Саул многократно беше слушал тоя Глас чрез Давидовата Арфа, но никак не се покая, нито обърна сърцето си, за да твори добро, то разбираш ли какъв е бил същинският грях на Саул?”

“Да, Господи мой! Сега разбирам, че Саул съгреши пред Бога и Отца, понеже отказа в сърцето си да слуша Божият Глас, сиреч, да се покори на

Струните на Давидовата Арфа. И като полудя и се озвери против Давид, търсеше да убие оня помазаник на Отца, чрез който Отец явяваше Гласа Си...”

“Спомнят ли си тогава Моите братя и сестри за Отческата присъда над Саул, която Всевишният яви чрез пророка Си Самуил? Спомнят ли си за онези думи на Отца Ми, с които Той заяви на Саул:

“Що значи тогава това блеене на овци в ушите ми, и тоя рев на говеда, що слушам?” ³¹

В миг, когато Отец Ми не искаше да слуша нищо друго, освен Струните на Собствения Си Глас, Саул беше се подал в сърцето си на други гласове. На блеения на овце и на рев на говеда. Но ти сам виж каква е Отческата присъда над Саул...”

“Исусе! Пророк Самуил ясно заяви против Саул, като му каза:

“Когато ти беше малък пред собствените си очи, не стана ли глава на Израилевите племена? Господ те помаза цар над Израиля, и Господ те изпрати на път и рече: Иди та изтреби грешните амаличани, и воювай против тях догде се довършат. Защо, прочее, не послуша ти Господния Глас, но се нахвърли на користите, та стори това зло пред Господа?” ³²

Слушайки думите на стиховете, които цитирах, Исус се промени и Гласът Му стана гневен. И Той отново започна да ми говори, като казваше:

“Защо Саул не послуша Господния Глас? Не затова ли, понеже сърцето му слушаше твърде много други гласове? Не затова ли, понеже презря Давид и Арфата му? Не затова ли, понеже не пожела да приеме в сърцето си Струните на Божието Съвършено благоволение? Но именно по тази причина пророкът на Отца заяви против нечестието му като каза:

“Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането Господния Глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността - от тлъстината на овни. Защото непокорността е като греха на чародейството, и упорството като

³¹ (I Царе 15:14)

³² (I Царе 15:17-19)

нечестието и идолопоклонството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли тебе да не си цар...”³³

И ако Аз днес напомням на всички ви Сауловото нечестие, то е, за да прилепите сърцата си към Господния Глас. Защото глас има там, където има струни. А Струните на Божия Глас днес Аз ви изявявам чрез пророка Си. Защото тия са осемте Струни на Божията Арфа. И ако някой иска да ги приеме с цялото си сърце, то такъв нека се отдели от властта и влиянието на последните Сауловци, свикнали да слушат блеения на овце и рев на говеда, но не и Гласа на Всемогъщия. Защото тия нечестиви царе, лишени от Божието помазание и благоволение, ще продължат да мразят всеки, който има Струните на Давидовата Арфа. И като вдигнат в ръце копията на всичкото си човешко коварство, ще поискат да понижат в сърцата всичките Ми помазаници. Но колкото Саул успя да убие Давид, толкова и човешките гласове ще успеят против Божия Глас.

Ето, заповядвам на всичките Си братя и сестри да Ме последват в дълбоките видения, които ще дам на слугата Си. За да имате съвършения достъп до Божието Сърце и да познавате изобилно Струните на Божия Глас...”

Братко мой! Исус говореше на сърцето ми, а аз чувах не просто Гласа Му. Не! Защото в духа ми звъняха всичките Струни на Божията Арфа. А сърцето ми – покорено от звъна на Арфата - побърза да се сниши и смири в Струните на Господния Глас.

Смири се и ти, братко мой! За да влязат в сърцето ти всичките думи на Вечен Живот, които би получил чрез Гласа Господен. Амин и Амин!

³³ (I Царе 15:22-23)

1. СТРУНАТА НА БЛАГОЧЕСТИЕТО

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

През изминалите години Исус многократно ми даде видения, свързани с Благочестието. Аз никога няма да забравя Неговото водителство, когато Той ми показа силата на Благочестието в живота на Йосиф. А от оня миг, когато сърцето ми зърна шарената дрешка на Божия възлюбен, аз разбрах, че тя всякога ще бъде мечта на сърцето ми и копнеж на душата ми. Защото ето това - да опазиш ненаскърбен Божия Свят Дух в живота си - се явява като връх на нашата вяра в Бога и като най-желателно състояние на нашия дух.

Когато Исус реши да ми покаже Струната на Благочестието, Той отново ме подложи на изпитание, което беше твърде поучително за мен. Пред сърцето ми се яви видение и аз видях себе си като един, който държи Арфата на Давид. И ето, че едва видял Арфата, аз изпитах силното желание да засвирия на нейните Струни. А Господ, гледащ ме някъде отгоре, ми заповяда, казвайки:

“Докосни онази Струна от Арфата, която след миг ще заблести пред очите ти...”

Погледнах на Арфата и действително видях, че една от Струните ѝ заблестя в небесносиня светлина. И аз, като протегнах пръстите си към нея, вече я докосвах и започнах да изтръгвам от нежните ѝ тонове. Тогава трептенето на самата Струна завладя цялото ми сърце, тъй че започнах да се наслаждавам на нежността и чистотата на самите Небесни звуци. Но не бяха изминали няколко секунди, когато слухът ми беше смутен и шокиран от ужасно стържещи звуци, идещи някъде отпред мен. Това ме накара да повдигна погледа си от Арфата и да погледна пред себе си. И ето, че очите ми видяха един демон с изключително нахално и противно изражение. Той държеше в косматите си ръце китара. И като протягаше ръцете си по струните ѝ, изтръгваше с ноктите си ужасно дразнещи и фалшиви тонове. Но при все, че аз се опитвах да не обръщам внимание на тоя противник и отново наведох главата си, за да свирия на Небесната Струна, той отново задрънча с китарата си. А тогава звуците от демоничните струни станаха

непоносими за слуха ми, тъй че стърженето вече превъзхождаше по силата си звуците на Небесната Струна. И аз, раздразнен от острите шумове, идещи от китарата, извиках към Исус, казвайки Му:

“Господи Исусе! За мен стана невъзможно да свиря на Струната, която Ти ми посочи. Понеже срещу живота ми е дошъл противник, който иска да ограби всичкия изобилен мир и радост, които Ти ми даваш чрез Струната на Давидовата Арфа. И колкото по-нежни и чисти са тоновете на тая Струна, толкова по-остри и стържещи са звуците на демоничната китара. Тъй че ушите ми слушат както тоновете от Арфата, така и стърженето от китарата. И сега, Господи мой, как да Те хваля с тая Струна при явяването на този ужасен противник?”

В отговор на думите ми Исус каза със свършено спокоен Глас:

“Това е изпитание, Стефане! И то се явява в живота на всички Божии чедра. Но онези, които са водени от Мен, непременно успяват да го преодолеят. Защото едва ли случаят ще ти даде изобилно благовремие, за да въздигаш хвалението от тая Арфа без съпротива от дявола. И ти сега трябва да решиш какво да сториш, за да съкрушиш демоничния провокатор...”

Ето, че Исус отново предоставяше инициативата в мои ръце. И аз, като гледах на нахалното лице на демона и на всичката злоба от очите му, реших да засвирия с още по-голямо усърдие, като вярвах, че именно така ще изгоня противника. Но едва опънал Струната на Благодестието, аз видях, че това се хареса на демона и той също простря нокти по струните на китарата си. И когато първите нежни тонове от Струната на Арфата се издигнаха към Бога и Отца, към слуха ми отново долетяха стържещите звуци на демоничната китара...

...Не усетил, че губя мира и радостта си в Господа, аз започнах да опъвам Струната още по-силно, като вярвах, че по-силните тонове ще преодолеят над демоничното стържене. Но тогава и струните на дяволската китара също увеличиха шума си. А аз, в безумието си, опънах толкова силно Струната на Арфата, щото с ужас забелязах как долния ѝ край се скъса и тя увисна... Това накара демона да се ухили и да задрънчи на струните си с всичката си сила. А острият звук нападна сърцето ми, като

започна да ме разкъсва. Тогава извиках с плач към Господа, като Му казах:

“Господи мой! Обърках всичко и в безумието си скъсах Господната Струна. И сега звуците на дяволските струни буквално разкъсват сърцето ми. Моля Те, Исусе! Помогни на сърцето ми и имай милост към мене, понеже се провалих в това изпитание...”

В отговор на думите ми Исус се приближи до мен. И като простря ръка против демона, накара го да потрепери и да хвърли китарата си, като бягаше с всичката си сила далече от Господа. А след това, строг и твърд, Исус вече смърряше сърцето ми, като казваше:

“Как не разбра какво е нужно, за да издържиш това изпитание? Как не проумя къде е Силата на Струната на Благочестието? И защо сърцето ти се подведе от струните на дявола, та да вършиш онова, което вършеше той? Не стана ли по човешки слаб, когато трябваше да търсиш Силата в Бога? Но ето затова Аз трябва да дам на теб и на всичките Ми братя и сестри онова видение от живота на Давид, с което да разберете как свири Струната на Благочестието...”

Стоях с наведена глава пред Исус, а сърцето ми изгаряше от собствения ми срам и безумие. Но Господ в Милостта Си докосна с ръка главата ми, като възвръщаше на сърцето ми всичкия Си мир и всичката Си радост. А след това, поради благодатния Му допир, пред мен се разкри и самото видение с Давид. Аз виждах Божия помазаник и всичките му верни човеци, които вървяха с него. Те вече приближаваха първите къщи на някакъв град, когато Исус посочи към Давид, като ми казваше:

“Забелязваш ли Арфата, която Давид държи в ръката си?”

“Да, Господи мой! Виждам я...”

“Виж тогава как в живота на Давид ще се яви абсолютно същото изпитание, което Аз дадох на сърцето ти...”

Докато Исус ми говореше, аз забелязах как от самия град към Давид и дружината му се приближи човек. Той държеше абсолютно същата китара, каквато имаше и демонът при моето изпитание. И този човек, като държеше китарата с едната си ръка, се навеждаше по пътя и вдигаше с другата си ръка камъни. И като погледна с омраза към Давид и дружината му, започна

да мята камъните против тях. А след това, опъвайки струните на китарата си, вече крещеше против Давид, казвайки:

“Излез, излез, мъжо кръвниче и мъжо злосторниче! Господ докара върху тебе всичката кръв на дома на Саула, вместо когото ти се възцари, и Господ предаде царството в ръката на сина ти Авесалома; и ето те в нещастieto ти, защото си кръвник...”³⁴

Думите на човека бяха толкова остри и обидни, а стърженето на струните му - толкова ужасно, че мнозина от Давидовата дружина гледаха и недоумяваха как е възможно някой да има такава ярост и злоба против Божия помазаник. И ето, че един от човеците коленичи пред господаря си Давид. И като докосваше една от Струните на Арфата му, вече му казваше:

“Защо да къльне това мъртво куче господаря ми царя? Позволи ми, моля, да мина насреща и да му отсека главата...”³⁵

А Давид, усетил звъна на Струната от Арфата си, прокара ръка върху нея и я направи да спре да звъни. После погледна на човека, който му говори, като му казваше:

“Какво общо има между мене и вас, Саруини синове? Когато къльне, и когато Господ му е казал: Прокълни Давида, кой ще му рече: Защо правиш така?”³⁶

След това, събрал цялата си дружина, Давид продължи да им говори, като им казваше:

“Ето, син ми който е излязъл из чреслата ми, търси живота ми, а колко повече сега тоя вениаминец! Остави го, нека къльне, защото Господ му е заповядал. Може би Господ ще погледне онеправданието ми, и Господ ще ми въздаде добро вместо неговото проклинане днес...”³⁷

Едва свършил последните думи към дружината си, над главата на Давид се яви сияние. И самата Божия Ръка, простряла пръстите си, вече свиреше на Струната на Благочестието, тъй че към небесата на Отца се въздигна чистото и сладко хваление на Давид. То беше толкова мощно и

³⁴ (II Царе 16:7-8)

³⁵ (II Царе 16:9)

³⁶ (II Царе 16:10)

³⁷ (II Царе 16:11-12)

силно, щото накара Семей да остави китарата си и да не може повече да изтръгне звук от нито една от струните ѝ. Видението от живота на Давид напълно съкруши сърцето ми, тъй че тихо казах на Исус:

“Господи мой! Как да разбирам стореното от Давид? Защото Ависей се опита да опъне Струната от Арфата му, но Давид сам спря трептенето на Струната. Погледнато духовно, той остана ням за всичката злоба и ярост на Семей. А точно тогава, когато Давид онемя, Отец засвири. И като се сниши над помазаника Си, Сам Той опъна Струната на Благочестието в сърцето му...”

Исус се усмихна, а след това ми каза:

“В думите, с които Ми отговори, е скрита победата в самото изпитание. Затова и Аз ще ги повторя за всичките Ми чеда:

Благочестието е хваление, свързано с мълчание!

С това хваление вие всякога ще превъзможвате над всички хулители и неприятели! Защото целта на всяка злоба и хула, които дяволът отправя против вас е тази:

Да отвърнете на злобата със злоба, на яростта с ярост, на шума от дяволските струни с шум от вашите струни.

Но може ли Арфата на Отец Ми да бъде шумна? И може ли Струните на Неговото Съвършено Благоволение да бъдат остри и стържещи? Ако Отец Ми е Тоя, Който заповядва всяка съпротива против Неговите, то да паднете ли на нивото на хулителите или да смирите сърцата си в Божието Благочестие? Да хулите ли, когато сте хулени или да внимавате твърде много в думите на Давидовия псалом:

“Рекох: Ще внимавам в пътищата си за да не съгреша с езика си. Ще имам юзда за устата си, докато е пред мене нечестивият. Станах ням и мълчалив, въздържах се от да говоря, и нямах спокойствие; и скръбта ми се раздвижваше. Сгорещи се сърцето ми дълбоко в мен; докато размишлявах пламна огън. Тогава проговорих с езика си, казвайки: Научи ме, Господи, за кончината ми, и за числото на дните ми, какво е; дай ми да зная колко съм кратковременен. Ето, направил си дните като педя. И възрастта ми

е като нищо пред Тебе; наистина всеки човек, колкото яко и да стои, е само лъх. Наистина всеки човек ходи като сянка; наистина всяка нищожност го смущава; трупа съкровища, но не знае кой ще ги прибере. И сега, Господи, що чакам? Надеждата ми е на Тебе. Избави ме от всичките ми беззакония; недей ме прави за укор на безумния. Онемях, не си отворих устата; понеже Ти стори това...”³⁸

И ето, казвам на всички ви:

Онемейте, когато пред вас е нечестивият! Не си отваряйте устата, понеже Бог ще отвори Своята уста вместо вас! Не свирете вие на струната на Благочестието, но оставете Него да свири вместо вас! Защото Божиите струни зазвъняват едва тогава, когато спрат да звънят човешките! Само така ще превъзмогнете над всички, които като Семей хвърлят против вас камъните и праха на своето безумие, както и остро стържене от струните на яростта и злобата...”

Исус все така ми говореше, а сърцето ми – просветлено от устните Му - вече разбираше точно как и кога е паднало. И аз те моля, скъпи ми братко, да научиш устните си на мълчание, когато бъдеш хулен и опозоряван. Нека твоите гласни струни да млъкнат, за да зазвъни Божията Струна на Благочестието. И като предаваш делото си на Оня, Който скоро ще съди живите и мъртвите, да станеш благоухание пред Лицето Му. Защото Божията ръка познава Божиите Струни. И Сам Бог се явява като хвалител на Името Си в живота ни. Амин и Амин!

³⁸ (Псалом 39:1-9)

2. СТРУНАТА НА БРАТОЛЮБИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

През всичките години на моето служение пред Бога аз съм мечтал и копнял да намеря хора, на които да дам любовта си и в които да намеря Божията Любов. Благодаря на Бога, защото Той даде успех на търсенето ми, като ми прибави верни и прекрасни приятели. Хора, на които мога да се опра, като знаей, че те наистина са здрава опора и прибежище във времена на скръб и утеснение. И при все, че връзката ми с повечето от тях е била изцяло духовна и те не са ме познали по плът и до днес, аз знаей, че Бог е дал на сърцето ми едно съвършено и здраво общение, което дяволът не може нито да поклати, нито да разруши. Защото и до днес Верните на Християнско пророческо служение "Мория" слушат Божия Глас и се покоряват на Божията Воля.

А какво повече да искам от това? И какво друго да желае душата ми, освен тая Любов, с която Бог ни е възлюбил, а ние я намираме като Огън в сърцата си?

Много пъти, когато съм искал да придам здравина и мощ на убежденията си, аз съм търсил онези библейски извори, в които блести силата на Любовта. И заставайки на молитва пред моя Бог и Отец съм Му казвал с всичкия трепет на сърцето си:

"Моля Те, Отче мой! Яви чудесата Си в живота ми! Защото, при все, че мнозина Те търсят и призовават за чудеса, касаещи стария свят, аз Те викам и моля за чудото, което ще издигне сърцето ми в Твоето Небе. Моля Те, Татко мой! Ако съм Йонатан, яви в живота ми Давид! А ако съм Давид, яви в живота ми Йонатан! Защото всички чудеса, като дела на Духа Ти, трябва да се поклонят на чудото на Любовта! Защото това е чудото, което ни спасява! Това е чудото, с което Ти прегърна света и му подари Твоя Единороден Син!"

Аз знаей, че Отец не просто ме е слушал, но наистина е постъпил според думите на устните ми. Защото Той, като издири със Святата Си десница, ми подари безценни богатства, които тежат повече от богатството на целия свят. И когато сърцето ми получи нежни и свети думи от някой

брат и сестра, както и съвършените плодове на тяхното благодарение към Бога и Отца, то тогава наистина разбирам, че не съм живял напразно. Защото сърцето ми е намерило Чудото на чудесата, Огънят сред огньовете, и Силата над всички други сили.

Ето затова сега, когато заставам пред моя Бог и Цар, аз съм прекомерно развълнуван и разтърсен в сърцето си. Защото, по Собствената Си Воля, Господ ще ме направи свидетел на Струната на Братолюбиеето. А Той отново стоеше до сърцето ми и вече ми казваше:

“Сега Аз ще дам на сърцето ти да пие от най-дълбоките води на Божия Свят Дух. И ти ще пиеш от тях така, както са пили Давид и Йонатан. Защото това - да обикнеш ближния си както собствената си душа - ще рече наистина в сърцето ти да звъни Струната на Братолюбиеето. А ти искаш ли да пиеш от дълбоките води на Духа Ми? И готово ли е сърцето ти, за да Ме последва?”

“О, Исусе! Прекрасни мой Спасителю! Какво друго да искам от Тебе, освен всичките Струни на Давидовата Арфа? Ето, аз смирено Те моля да заведеш сърцето ми в дълбочините на Божия Свят Дух. Защото повече от всичко желая да обичам с Твоята Любов всичките си братя и сестри. И сега, когато Ти ми говориш, в духа ми стоят думите на Твоя Апостол Йоан, който казва в посланието си:

“Ако рече някой: Любя Бога, а мразя брата си, той е лъжец; защото, който не люби брата си, когото е видял, не може да люби Бога, Когото не е видял...”³⁹

И от Святите думи на Йоан аз сега разбирам, че Ти ставаш явен само за ония, които имат Струната на Братолюбиеето...”

Исус се усмихна на думите ми и погали главата ми, като ми казваше:

“Нека тогава да заведе сърцето ти в дълбоките води на Святия Дух. И ти бъди готов да извършиш всичко, което Волята на Отец Ми ще поиска от тебе...”

След тези последни думи на Господа пред сърцето ми се появи видение. Аз виждах Небесна Порта, която блестеше в Съвършената Божия Светлина. И ето, че Исус посочи към Портата, като ми казваше:

³⁹ (1 Йоаново 4:20)

“Аз всякога съм искал Моите братя и сестри да преминат през тая Небесна Порта, за да издигнат сърцата си далече по-горе, в Царството на Моя Бог и Отец. Но условието, за да преминете през нея, е първом да се научите да любите онези, които виждате, за да стане явен за вас и Оня, Когото не виждате. Ето затова Аз сега ще те оставя и ще отида при самата Небесна Порта. За да ти дам достъп до дълбоките води на Моя Свят Дух...”

След тези Свои думи Исус се отдалечи от мен, като се приближаваше до светещата Порта. И ето, че когато застана до нея, Той вдигна ръцете Си към Небесния Отец, като Му казваше:

“Отче Святи! Аз доведох слугата Ти до мястото, откъдето Ти ще му покажеш как звъни Струната на Братолюбие. И сега, Отче Мой, яви на слугата Си дълбоките води на Твоя Свят Дух. За да напои с Любовта Ти всяко от децата Ти и никак да не изгуби наградата си...”

След тези думи на Спасителя Небето над Него просия. И Святите Отечески ръце се простряха върху главата на Исус, а Сам Отец започна да ми говори, като казваше:

“Сине човешки! Ако искаш да бъдеш мъж по Сърцето Ми, то бъди любящ и твърде ревностен, за да извършиш Волята Ми.

Ето, Аз поставям Сина Си, като Кладенец на Живата Вода! И ти, като пристъпиш до самия Кладенец, влез в Него, за да почерпиш от водите, които дават Живот и Светлина на чедата Ми! Но знай, че трябва да превъзмogneш, за да стигнеш до Сина Ми. И като превъзмogneш, да потънеш заради Мене, както някога потъна и Той!”

Слушах сладките думи на Отца и все още дори не предполагагах какво ще ми костват те. Но ето, че Отеческите ръце вече бяха поставили моя Господ Исус, уподобен на Кладенец пред самата Небесна Порта. А тогава около самия Кладенец се появиха ужасни противници. Това бяха демони, въоръжени с копия и стрели. И ето, че в Святите Ръце на Отца се появи Давидовата Арфа. А Отец, като поставяше Арфата в дълбочините на Кладенеца, отново ми каза, заповядвайки:

“Приближи се до Сина Ми, сине човешки! И като превъзмогнеш над съпротивата, вземи Арфата в сърцето си и Живата Вода в ръцете си...”

Гледах на самото видение и в този миг знаех, че ми предстои битка на живот и смърт. Битка, в която трябваше да покажа, че Кладенецът с Живата Вода и Давидовата Арфа в Него са ми по-скъпи от всичко. И аз, потърсил и събрал в сърцето си всичката си ревност за Господа, вдигнах Меча на Божието Слово в ръката си, като се спуснах към самия Кладенец. Тогава демоните моментално реагираха, понеже остриите им стрели и копия полетяха към мен. И при все, че в началото съумявах да се предпазя от самите стрели и копия, пак стана така, че много от тях започнаха да се забиват в мене, като отвориха рани по цялото ми тяло. И колкото повече пристъпвах към Кладенеца, толкова повече сили на тъмнината нараняваха тялото ми. Така дойде миг на непосилна болка. Миг, в който вече си мислех, че няма да успея да стигна до Кладенеца. А точно тогава Господ увеличи Силата Си в мене. За да Го видя прободен и разпнат. И да разбера, че Неговите рани са най-желателното нещо в живота ми. Това ми даде сила да продължа към Кладенеца, докато накрая стигнах до Него. А тогава - отпуснал кървящото си тяло върху Него, аз паднах на самото дъно на Кладенеца. Там - където край мен се разплискаха живите води на Духа и пред очите ми заблестя Давидовата Арфа. И ето, че из самите височини на Кладенеца долетя Гласът на Отец, Който ми казваше:

“Излез сега от Кладенеца с тая Арфа в сърцето си и загреби с почерпалото от живите води на Духа Ми. А след това иди и дай водите на оня, заради когото ти се даде това видение...”

Послушал думите на Отца аз напълних почерпалото с водите на Духа. И като излязох от Кладенеца, тръгнах към оня, когото Отец щеше да ми посочи...

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз вече излизах от Кладенеца и тръгнах по тясна пътека към висок планински хълм, когато очите ми отдалеч видяха цар Давид, осветен от Божиата Слава. Това ме накара да ускоря крачките на нозете си и да се приближа към него, носейки почерпалото с Живата Вода. И ето, че когато

вече стоях пред Святия Божий мъж, аз протегнах ръка, като му подавах почерпалото с Живата Вода. И самата Давидова Арфа зазвъня в сърцето ми, а устните ми казваха:

“Ето, царю мой! Вземи сега Водата, която ти пожела от Витлеемския Кладенец!”

А Давид, взимайки почерпалото от ръката ми, забеляза как върху него бяха останали капчици кръв от наранените ми ръце. Тогава царят, остави почерпалото недокоснато от устните му встрани от себе си. И като протегна ръце към сърцето ми, вече взимаше Арфата си. А след това, като зазвъня на една от Струните ѝ, вдигна почерпалото и го възля пред Бога и Отца, като Му казваше:

“Далеч да бъде от мене, Господи, да сторя аз това! Да пия ли кръвта на тоя мъж, който е ходил с опасност за живота си?”

Гледах и не знаех нито какво да мисля, нито как да реагирам. Защото по Собствената Си Воля Господ ме беше направил участник във видение от живота на Давид. И аз, като слушах прекрасния звън от Арфата в ръцете на Давид, издигнах гласа си към Бога и Отца, като извиках към Него:

“Отче мой! Как да разбирам стореното от Давид? И защо той възля живите води на Духа пред Тебе, след като Ти ми заповяда да ги донеса от Витлеемския Кладенец?”

А Отец из самите небеса вече ми отговаряше, като ми казваше:

“Сърцето Ми копнее да види във всеки от вас Давидовата Арфа. И Душата Ми копнее да чуе звъна от тая Струна на Братолюбие. Защото ти, като се покори на Гласа Ми, даде в това видение живота си за слугата Ми. Но той възля пред Лицето Ми живите води на Духа Ми, защото Струната на Братолюбие в сърцето му изиска от него да бъде повече даващ, нежели получаващ. И ето това - да пробиете през съпротивата на лукавия и да дадете живите води на жадните - е звънът на самата Струна, която съм ви дал. Нека всеки от вас чувства себе си недостоеен, когато получава и блажен, когато дава! Защото никой няма по-голяма любов от тая, щото да даде живота си за приятелите си. А когато приятелите ви дават живота си за вас, носейки ви Живата Вода от Витлеемския Кладенец, то

бъдете готови да я възлеете пред Мене! За да разбере Сърцето Ми, че сте родени от Любовта на Бащата! Онази Любов, която става толкова по-силна, колкото повече дава и толкова по-слаба, колкото повече получава!”

Братко мой! Сърцето ми е преживявало много видения от моя Бог и Отец. Но едва с това последното аз прогледнах и разбрах колко прекрасна е Струната на Братолюбие.

Тази е Струната, с която ще чувстваш себе си недостоеен за любовта на приятелите си! За да ги обичаш с Божията Съвършена Любов! Тази е Струната, с която ще видиш Исус, като Кладенец пред Портата на Вечното Спасение! Тази е Струната, с която ще пробиеш стана на филистимците и ще се пожертваш за братята си! За да им дадеш почерпалото с Живата Вода! Тази е Струната, с която всякога ще чувстваш себе си недостоеен, та да пиеш кръвта на онези, които те любят и изгаряш от онази Любов, с която ще положиш живота си за тях! Тази е Струната, с която ще потънеш във Витлеемския Кладенец! Защото и Той потъна за всички ни, за да ни даде Сърцето на Отца и водите на Духа! Тази е Струната, с която любиш брата, който виждаш, за да стане явен Оня, Когото не виждаш!

Амин и Амин!

3. СТРУНАТА НА ПОКАЯНИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз не зная какво бихме правили ние без верността и Любовта, с които Исус ни посещава всеки ден. Аз не зная как бихме оцелели в това най-страшно и грешно време, ако у Сърцето на нашия Благ Отец нямаше за нас Милост и опрощение. Когато погледна назад в живота си и видя всичките си падания и препъвания по пътя на вярата, аз изтръпвам и слагам ръка на устата си. Толкова много са били греховете ми. Толкова страшни са били паданията ми. Толкова категоричен е бил бунтът ми против Святия Дух. И въпреки това Господ е бил твърде милостив към мене. Тъй че когато сърцето ми е очаквало удар и наказание, е получавало ласка и погалване. Когато съм мислил, че следващата крачка на нозете ми е пропаст, то Сам Исус ми е давал да стъпя на твърдо и сигурно място. И ето с това отношение към сърцето ми Господ с всеки изминал ден ме кара да Го обичам още повече. Защото с Благост и Милост Той заличава огромните ми дългове, а кръвта Му изцелява и осветява цялото ми сърце.

Аз зная, че всеки от нас има нужда от Божието Опрощение и от изобилната Божия Милост. И ето затова сърцето ми беше твърде много развълнувано, когато очаквах Исус да ми покаже Струната на Покаянието. Защото измежду осемте Струни на Давидовата Арфа, тази предпоследната е твърде важна за всички нас.

Стойки на молитва пред Божия Син, аз търсех в сърцето си всичките думи на Святия Дух, за да спечеля Божието Съвършено Благоволение и Господ да ми покаже Струната на Покаянието. И ето, че накрая Исус ми отговори, като ми казваше:

“Знаеш ли че измежду многото копнения на Моя Бог и Отец, най-големият копнеж на Сърцето Му е да види във всеки у съгрешилите Струната на Покаянието. Защото има радост в Небето за всеки каещ се грешник и тая радост ще става толкова по-голяма, колкото по-силен е в Църквата Ми призивът за Покаяние. И вие всички трябва да разберете, че в това последно време от Небето вали дъжд. И тоя е дъждът на Покаянието! В капките на тоя дъжд

ще звъни именно Струната на Покаянието. И в капките на тоя дъжд ще покълне и произрасти Исопът Господен, с чието поръсване Святият Дух ще изцелява и очиства сърцата ви. Но ти Ми кажи сега: Как вали Божият дъжд и къде падат капките му?”

“О, Исусе! Сега сърцето ми Те слуша и аз искам устните Ти да не млъкват. Защото Ти Сам разкри преди години на сърцето ми колко благодатен и Свят е дъждът на Покаянието, който е късният дъжд на Святия Дух. И аз зная, че този дъжд вали от Небето, а капките му напояват човешките сърца..”

Исус ме погледна с твърде дълбок поглед, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Отговорът ти би бил правилен, ако те бях попитал за дъжда, като Божия Благодат, която напоява сърцата. Но сега въпросът Ми към теб не е за Божията Благост, а за Милостта, която довежда до Покаяние. Затова отново те питам: Къде трябва да се явят капките на оня дъжд на Милостта, който води до Покаяние?”

Въпросът на Исус ме намери неподготвен. Ето защо аз Му отговорих:

“Господи мой! Ти Си Този, Който ще ми даде отговор на въпроса Си. Защото сега не ми достига Мъдрост и Разум, за да Ти отговоря...”

Господ се усмихна на думите ми, а след това каза:

“За да разбереш пътя на дъжда, ти трябва да си наясно и с пътя на греха. Защото покаяние има там, където е имало извършени грехове. И ето затова Аз трябва да ти покажа онова видение от живота на Давид, в което ясно ще видиш какъв е пътя на греха и какъв е пътя на дъжда...”

След тези Свои думи Исус докосна главата ми, а пред очите ми се разкри видение. Аз виждах Давид, който ходеше по покрива на двореца си в късните часове на една звездна вечер. И ето, че едва видял Божият помазаник, Господ побърза да ме попита:

“Забелязваш ли как изглежда Давид?”

“Да, Исусе! Той е пълен с Божията Светлина и държи в ръцете си Божията Арфа. Ето защо Давид изглежда прекрасно...”

“Продължи тогава да гледаш Давид. Защото след малко сам ще видиш какъв е пътят на греха...”

Отново гледах на Давид, когато забелязах как от едно малко светещо прозорче от по-долните етажи на царския дворец излезе черна мълния, която се стрелна към Давид, като се заби в очите на царя. И ето, че за мой ужас, мълнията започна да превъзмогва над Божията Светлина в Давид. И като помрачаваше главата му, насочи се към сърцето му, тъй че Божият помазаник изтърва Арфата си на земята. А само след миг аз вече виждах един помрачен Давид, върху когото не беше останало Божие присъствие и благоволение. Това твърде много наскърби сърцето ми и аз попитах моя Господ:

“Исусе! Не е ли това мигът от живота на Давид, когато той видя къпещата се Витсавия, жена на хетееца Урия, и я пожела в сърцето си?”

“Да, момчето ми! Ти правилно разбра видението. Но сега виж и Ми кажи:

Как влезе грехът в Давид? И какъв беше пътят на самия грях?”

“Господи мой! Грехът влезе през очите на Давид! Тъй че Давид го допусна и само след миг сърцето му се помрачи и Святият Дух се отдели от него...”

“А защо грехът влезе през очите на Давид? Какво са тук очите?”

“Исусе! Сам Ти Си казал на всички ни:

“Окото е светило на тялото; и тъй, ако окото ти е здраво цялото ти тяло ще бъде осветено; но ако окото ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено. Прочее, ако светлината в тебе е тъмнина то колко голяма ще е тъмнината!”⁴⁰

И ето, че аз сега виждам как очите на Давид вече са болнави, тъй че и цялото му тяло се помрачи...”

“Отговорът ти е правилен и точен, но не е достатъчен. Затова нека те попитам така:

Кой би погледнал на гола къпеща се жена, за да я пожелае? Не е ли оня, който не може да се справи със собствената си похот?”

“Точно така е, Исусе!”

⁴⁰ (Матей 6:22-23)

“Спомни си тогава думите на Апостола Ми Йоан, за да разбереш напълно и пътят на греха. Защото този Мой Апостол писа на всички ви:

“Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца. Защото всичко ще е в света, похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, не е от Отца, но е от света; и светът преминава, и неговите похоти; а който върши Божията воля, пребъдва до века...”⁴¹

И сега виждаш ли, че първото от пътя на греха е похотта на плътта. Тая похот накара Давид да погледне към прозореца на Витсавия от покрива на царския дворец. А след похотта на плътта идва пожеланието на очите. С това пожелание Давид помрачи очите си, като пусна греха в себе си. А след пожеланието на очите иде тщеславието на живота. С това тщеславие Давид реши в сърцето си, че щом е прославен от Бога цар, то всичко му е позволено. И като изпрати хетееца Урия на сигурна смърт, взе жена му Витсавия за своя съпруга. И така разбираш ли вече какъв е пътят на греха?”

“Да, Исусе! Сега виждам и разбирам всичко. И на сърцето ми стават твърде ясни и разбираеми Твоите думи, с които Ти ни каза в “Евангелието от Матея”:

“Чули сте, че е било казано: “Не прелюбодействай”. Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си. Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и хвърли го; защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в пъкъла. И ако дясната ти ръка те съблазнява, отсечи я и хвърли я: защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да отиде в пъкъла...”⁴²

Давид гледаше на голата Витсавия, за да я пожелае. И така той вече бе прелюбодействал с нея в сърцето си. Давид не се справи и със самото

⁴¹ (I Йоаново 2:15-17)

⁴² (Матея 5:27-20)

съблазняване на очите си. Той не въздържа и ръката си, с която сам подписа смъртта на Урия. Но най-тъжно за сърцето ми е това, че Давид изгуби Божието Съвършено Благоволение и Арфата падна от ръцете му. Защото грехът, влязъл през очите му, вече е помрачил сърцето му...”

След тези мои думи Господ прекрати видението с Давид, като ми казваше:

“Ако грехът влезе през очите на Давид, то не трябва ли той да излезе оттам откъдето е влязъл?”

“Да, Исусе! Грехът трябва да излезе през очите. Защото той оттам е влязъл...”

“Виж тогава следващото видение от живота на Давид. Защото в него ще зазвъни Струната на Покаянието. И грехът непременно ще излезе оттам откъдето е влязъл...”

С вълнение аз вече виждах следващото видение от живота на Давид. Пред него беше застанал Божият пророк Натан. И в ръцете си пророкът държеше Божията Арфа, като я подаваше на Давид и му казваше:

“Така казва Господ Израилевият Бог: Аз те помазах за цар над Израиля, и те избавих от Сауловата ръка; и дадох ти дома на господаря ти, и жените на господаря ти в пазвата ти, и дадох ти Израилевия и Юдовия дом; и ако това беше малко, приложил бих ти това и това. Защо презря ти словото на Господа, та стори зло пред очите Му? Ти порази с меч хетееца Урия, и си взе за жена неговата жена, а него ти уби с меча на амонците. Сега, прочее, няма никога да се оттегли меч от дома ти, понеже ти Ме презря, та взе жената на хетееца Урия, за да ти бъде жена. Така казва Господ: Ето, отсред твоя дом ще подигна против тебе злини, и ще взема жените ти пред очите ти, та ще ги дам на ближния ти; и той ще лежи с жените ти пред това слънце. Защото ти си извършил това тайно; но Аз ще извърша туй нещо пред целия Израил и пред слънцето...”⁴³

Тогава царят, съкрушен в сърцето си, падна на коленете си пред Божия пророк, като успя само да му каже:

⁴³ (II Царе 12:7-12)

“Съгреших Господу...” ⁴⁴

А Натан, подавайки му Арфата, отговори:

“И Господ отстрани греха ти; няма да умреш...” ⁴⁵

Ето, че Давид вече взимаше Арфата си. И като опъна една от Струните ѝ, възрида пред Божието Лице, а очите му се напълниха със сълзи, които се ронеха по лицето му. И царят, с горчиво ридание, вече свиреше на Арфата си, казвайки на Бога и Отца:

“Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме съвършено от беззаконието ми, и очисти ме от греха ми. Защото престъплението си аз признавам, и грехът ми е винаги пред мен. На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Теб сторих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш, и да излезеш непорочен, когато съдиш. Ето родих се в нечестие, и в грях ме зачна майка ми. Ето, понеже желаеш искреност вътре в човека, научи ме мъдрост в скришното на сърцето ми. Поръси ме с исоп, и ще бъда чист; измий ме, и ще стана по-бял от сняг. Дай ми да чуя радост и веселие, за да се зарадват костите, които си строшил. Отвърни лицето Си от греховете ми. И всичките ми беззакония изличи. Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мен, да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мене Святия Си Дух. Повърни ми радостта на спасението Си; и освобождаващият Дух нека ме подкрепи...” ⁴⁶

И колкото повече Давид ридаше пред Бога и сълзите набраздяваха лицето му, толкова повече се просветляваше сърцето му и Святият Дух го изпълваше и обновяваше. Гледайки на всичко в това видение, аз вече разбирах онова, което Исус от самото начало искаше да разбере. Затова, като посочих Давид, аз попитах моя Господ:

“Исусе! Ако при пожелаването на Витсавия от Давид Ти ми показа пътя на греха, то сега не ми ли показваш пътя на дъжда?”

⁴⁴ (II Царе 12:13)

⁴⁵ (II Царе 12:13)

⁴⁶ (Псалом 51:1-12)

Защото, ето, капките на тоя дъжд на Божията Милост, сега браздят по лицето на Давид. И Божият помазаник, хванал Арфата Си, свири на Струната на Покаянието. Грехът някога влезе през очите на Давид, но той също така и излезе от очите му, понеже самият дъжд го изгони. Така дъждът на Милостивия и Благ Отец изми и очисти всичко у Давид, като го изцели от пораженията и освободи от силата на мрака...”

В отговор на думите ми, Исус се наведе над плачещия Давид. И като протегна ръката Си и събра няколко от сълзите му, се приближи до мене, като ми казваше:

“Иди и дай тези Давидови сълзи на всичките Ми братя и сестри. И кажи на ония, които са отпаднали поради греховете си, че Аз съм Същият, вчера, днес и завинаги. Каквото някога стори Отец Ми чрез пророка Си Натан на Давид, това днес ще сторя и Аз чрез пророка Си за всички, които ценят дара на Божията Милост и Опрощение. Защото Божията Милост е назначена да ви доведе до Покаяние.

А Покаянието е това: Да позволите на водите на Моя Свят Дух да измият сърцата ви и очите ви. А Исопът Господен да се поръси над вас, за да ви очисти и възстанови.

Ето затова тая Струна на Покаянието трябва да свири постоянно в Църквата Ми. За да получите радост от Спасението и подкрепа от освобождаващия Дух.

Аз, Господ Исус, казвам на цялата Си Църква:

Днес над вас вали дъждът на Покаянието! И капките на тоя дъжд са сълзите на онези очи, които са очистени от пораженията на греха и са осветени, за да гледат на онова, което е далече по-горе!”

Исус все така ми говореше, а аз не можех да откъсна очите си от плачещия Давид, чиито сълзи Господ положи в дланите ми. Така разбрах за себе си, че копнежът на моя Небесен Отец е тоя:

Да запази очите ни от тъмнината на тоя свят чрез водите на Своя Свят Дух. А тези води напират през очите ни тогава, когато в сърцата ни звъни Струната на Покаянието! Амин и Амин!

4. СТРУНАТА НА БОГОЛЮБИЕТО

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

От позицията на един, който получи изобилна Благост и Милост, аз днес мога да ти кажа, че Бог наистина подари на сърцата ни една необикновена книга. Едни чудни и прекрасни видения, които могат още повече да ни приближат до Божието Сърце и да ни направят угодни на Бога и Отца. Ето затова, преди да ти разкрия последната от Струните на Давидовата Арфа, аз искам да ти кажа няколко думи, които напират в сърцето ми, като водите на прелял поток. Думи, с които да разбереш, че всичко в този свят е музика.

Да, казвам ти! Всичко в този свят е дошло от трептенето на струни!

Дали това ще бъдат нашите гласни струни, с които говорим помежду си, или това ще бъдат струните от които трептят сърцата ни, е все едно. Важното за нас е, уловили Духа на Мъдрост и Откровение, да запомним, че Небесният Бог няма свидетелствата на много струни. Някога в древността, Той посочи с ръката Си едно момче от дома на витлеемеца Есей. И като го помаза, направи го Свой най-сладък певец и хвалител. И при все, че земният Израил можеше да види само земната осмострунна арфа, която Давид държеше в ръцете си, пак аз знаая, че духовният Израил, сиреч, Божият остатък, избран по Благодат, непременно е забелязвал и другите Струни от другата Арфа. Тая Арфа, която довежда сърцата до страх и трепет. Тая Арфа, за която ни писа и Апостол Павел, ако и досега да не сме прочитали така думите му:

“Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет; защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате...”⁴⁷

Знаеш ли, братко, що ще рече това, че Бог действа с Благоволения Си в нас и желае ние да го изработваме? Знаеш ли що ще рече това да

⁴⁷ (Филипяни 2:12-13)

изработваме Спасението си със страх и трепет? Нека ти го кажа с думите на Святия, които напират в сърцето ми:

Страхът на нашето Спасение е Давидовата Арфа!

Защото оня, който я има, всякога се страхува да не я изгуби!

Трепетът на нашето Спасение е Давидовата Арфа!

Защото оня, който я има, всякога свири на струните ѝ, тъй че сърцето му трепти от Божието Съвършено Благоволение!

Страх и трепет!

Как да ги задържим в сърцето си? И как да изработим онази прекрасна чувствителност, с която наистина да се намерим като свирачи с Арфи на стъкленото море, пеещи Песента на Моисея и на Агнето?

Истината е, че има една последна Струна от Давидовата Арфа, която е царица сред останалите Струни. Тя е, която дава тон на останалите. Тя е, която води цялото хваление и трептене на останалите Струни! Тя е първата по силата си! Тя е **„голямата и първа заповед в Закона“**, за която Спасителят свидетелства, като ни казва:

„Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тая: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“. На тия две заповеди стоят целият закон и пророците...”⁴⁸

Но аз, братко мой, искам да свидетелствам на сърцето ти за нещо по-прекрасно от това да изпълняваш заповеди. Защото оня, който изпълнява заповеди, носи хомот. Но ако някой прегърне в сърцето си Струната на Боголюбието, то на такъв Божията заповед става вътрешна необходимост, глад и жажда, копнеж и възжелание. Затова нека сега да продължа с онези благи и Святи думи, които Исус каза на сърцето ми, когато реши да ми покаже Струната на Боголюбието. Ето какви думи ми каза Господ:

„Аз искам да свидетелстваш на всичките Ми братя и сестри за най-прекрасната от Струните на Давидовата Арфа. Защото тази е Струната на Боголюбието. С нейния звън вие бихте получили многократно повече, отколкото бихте мечтали някога. Защото ето това - да любите Бога и Отца - значи да съедините сърцата си с

⁴⁸ (Матея 22:37-40)

Неговото Сърце, ръцете си - с Неговите ръце, очите си - с Неговите очи, помислите си - с Неговите помисли. И най-вече - любовта си - с Неговата Любов. А тогава трепетът и звънът на тая Струна ще дадат на сърцата ви живот в една нова реалност. И Аз сега ще дам на сърцето ти да свидетелства за тая реалност. Понеже Давид я преживя и вие също трябва да я преживеете...”

След тези Свои думи Господ докосна сърцето ми, а пред очите ми се разкри видение. Аз виждах Божият помазаник, застанал пред множествата на Израил. Той беше в преклонна възраст, но тя никак не беше оставила отпечатък върху сърцето му. Напротив – сърцето на Давид светеше с всичката си сила. И ето, че сладкият псалмопевец вдигна в ръцете си Божията Арфа. И като прокара пръстите си по нея, започна да пее с гласа си на Господа, като казваше:

“Любя Те, Господи, сило моя. Господ е скала моя, крепост моя и избавител мой, Бог мой, канара моя, на Когото се надявам, щит мой, рога на избавлението ми и високата ми кула...” ⁴⁹

И в тоя миг, докато Давид издигаше сладкия си глас към Отца, над самата му глава се появи сияние. И Святите Отчески ръце погалиха главата на Давид, а след това въздигнаха сърцето му към светлите селения на Духа. И аз, като гледах на това прекрасно знамение, едва успях да прошепна на Исус, като Му казвах:

“Исусе! Никога сърцето ми не е чувало толкова прекрасен звън от тая Арфа. Защото той сякаш събира в себе си звъна на всички други Струни. И сега, като гледам как устните на Давид хвалят Отца, а Той го въздига във високите Си небеса, аз копнея да разбера цялата пълнота на тая Струна на Боголюбието...”

В отговор на думите ми Исус посочи към издигашия се нагоре Давид, като ми каза:

“Нека последваме Давид в хвалението му. За да видиш цялата пълнота от Струната на Боголюбието...”

Така Господ ме прегърна със силните Си ръце и ние се издигнахме нагоре, следвайки Божия Свят Дух, Който издигаше сърцето на Давид...”

⁴⁹ (Псалом 18:1-2)

И ето, че само след миг очите ми видяха Небесен поток от Светлина, който се разплискваше в красотата си. Тогава Давид видимо се преобрази, а очите ми го виждаха като елен, който навеждаше главата си, за да пие от водите на самия Поток. И Господ, като ми посочи Потока, каза ми:

“Иди при тоя Поток и пий от водите му, за да разбереш първия от звуците на осмата Струна, който Давид изтръгна от Арфата, като каза:

“Любя Те, Господи, Сило моя...”

Едва дочакал думите на Исус, аз вече тичах към Потока. И като се наведох над кристалните му води, подложих шепите си и вече пиех от сладостта му. А тогава сърцето ми се изпълни със Сила, която никога не бях познавал. В тая сила аз се чувствах, като перце, носено от вятъра или листенце, плаващо над вълните. Затова извиках към моя Господ:

“Какво е това чудо, скъпоценни мой Спасителю?”

А Исус ми отговори:

“Първият от звуците на Струната на Боголюбието те издига до Потока на Божията Сила. Тъй че за оня, който люби Бога, Сам Бог става неговата Сила. И нека тук всички да си спомнят как някога казах на апостолите Си:

“Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята...” ⁵⁰

И ето тази Сила идва у вас, когато предадете сърцата си, за да любите Бога. С тази Сила Господ ви прави победители над света и над неговия княз. С тази Сила вие всякога ще превъзможвате и възвеличавате Името Ми.

Но ти сега продължи да гледаш на видението, за да видиш какъв е вторият от звуците на осмата Струна...”

Отново гледах на видението, когато забелязах как Давид, уподобен на елен, се възкачваше с пъргавите си нозе в самата Божия Святост, докато стигна върховете на бяла скала. И като застана на нея, еленът въздаде гласа на своето тържество. А Исус, сочейки бялата скала, ми каза:

⁵⁰ (Деяния 1:8)

“Виж сега тази бяла скала. И като се затичаш с нозете си, иди и стъпи на нея. Защото всеки, който люби Бога и Отца, непременно стъпва там, където е стъпил и Божият елен...”

С преславна радост и тържество на духа си, аз се затичах към бялата скала. И ето, че когато нозете ми стъпиха на нея, аз усетих един невероятно чудесен полъх на Святия Дух. Той се яви като вятър, който вееше косите ми и пееше в ушите ми. А аз, изпълнил дробовете си с дъха на самия вятър, вече знаех за себе си, че преживявам възможно най-голямата свобода, която някога бях имал. Очите ми гледаха надолу от скалата и аз виждах как противниците на Бога стояха далече по-долу, като едва забележими сенки. И един възторг се надигна в гърдите ми, тъй че казвах на Исус:

“Господи мой! Искам всякога да стоя на тая бяла скала! Защото на нея чувствам блаженството на свобода, каквато никога не съм имал...”

А Исус ми отговори:

“Тази бяла скала е вторият от звуците на осмата Струна. И него Давид прогласи, като каза:

“Господ е скала моя...”

Въздигнати на тая бяла скала, вие непременно ще бъдете волни и свободни, каквито Моят Бог и Отец иска да бъдете. А съдбата на всеки елен, пил от водите на Потока край пътя, е именно тази - да се възкачи с нозете си в славната свобода на Божиите чеда. Защото там, където е Божият Дух, там е свобода.

Но ти сега виж следващото, което Святите ръце на Отца Ми ще извършат с Давид...”

Отново гледах на самото видение. И ето, че Отец вече поставяше помазаника Си на издигнат хълм над земята. Върхът на самият хълм бе уподобен на здрава Канара, върху Която бе издигната крепост. И ето, че Давид стоеше зад самите стени на тази крепост, а ръцете му отново се издигаха и хвалеха Небесния Отец. А тогава Исус посочи към крепостта, въздигната върху Канарата, като ми казваше:

“Когато двама или трима се съберат в Името на Канарата, Която са възлюбили със сърцата си, то тогава Отец Ми ще им даде да

въздигнат върху Канарата крепостта на Истината. Тогава никой от онези, които кроят планове и замисли против боголюбивите, няма никак да успее. Но ти сам виж това и иди на самата крепост при оня, с когото днес вдъхновявам сърцето ти...”

Като в прекрасен сън, събрал в себе си всички блаженства на вярата, аз пристъпих към самата крепост на хълма. И когато нозете ми застанаха до Давид, аз видях противници под самата крепост, безсилни да сторят каквото и да е против нея. Те мятаха копия и стрели по самите стени, но оръжията им отскачаха назад със счупени върхове. А ония, чиито стрели и копия достигаха над самите стени, бяха възпирани от силен вятър на Духа, който ги обръщаше и те падаха върху главите на Божиите противници. Тъй че онзи, който би тръгнал на битка срещу Божията крепост, получаваше нечестието на собствената си стрела и копие, забиващо се в собствената му глава.

Братко мой! Това не беше битка, но по-скоро – триумф. И от Божиите се искаше само това - да стоят в крепостта на Истината и да се вдъхновяват от хвалението на Давид и от Струната на Боголюбието. Такъв възторг и такава радост сърцето ми никога не беше преживявало. И аз, като извиках към моя Господ, казвах Му:

“Исусе! Благословено да е Името Ти! Благословен да е слугата Ти Давид, който ни даде тоя звън от Струната на Боголюбието! Защото ето това - да стоим на Твоя Свет Хълм, събрани в крепостта на Истината - е най-голямата победа и триумф на нашата вяра в Тебе!”

В отговор на думите ми Исус отговори, казвайки:

“Ако двама или трима са събрани в Моето Име и любят Бога с Любовта на Сина, то тогава такива непременно ще преживеят свидетелството, че битката не е тяхна, но е Господна. А Господ воюва за Своите със Съвършената Си Сила тогава, когато те са предали сърцата си да любят Бога на своето Спасение и Вечен Живот. За да се явят в съдбите им онези думи на Давид, които са звуците от Струната на Боголюбието:

“Господ е крепост моя и избавител мой, Бог мой, канара моя, на Когото се надявам, щит мой...”

Но ти сега виж какви са и последните звуци от Струната на Боголюбието...”

Отново гледах на онова, което Отческите ръце щяха да сторят с Давид. И ето, че този път Отец издигна слугата Си твърде високо, до Самото Си Светилище. А там очите ми видяха как пред Божия Олтар имаше Рог на Божията Святост. И ето, че Давид падна на коленете си пред самия Рог. И като го хвана с ръцете си, издигна хвалението на гласа си към Отца. А тогава стана знамение. Защото от самия Рог излязоха светкавици и техните блестящи лъчи се стрелнаха към земята. И ето, че самите лъчи докосваха земните скали и изрязваха от тях изящни камъни. А след това, докато Давид все така се молеше, Отческите лъчи започнаха да издигат Свята кула от земята към самите небеса. И колкото повече Давид държеше Рога пред Божия Олтар, толкова по-висока ставаше кулата, издигана от лъчите на Отца. И аз, като не знаех как да изразя възторга и почудата си от Небесното знамение, успях само да попитам Исус:

“Какъв е тоя Рог, Господи мой! И каква е тая кула, която Отческите лъчи издигат от земята?”

А Исус ми отговори:

“Това е Рогът на избавлението, с който Отец Ми показва Милост и Благост към Давид и потомството му до века. А тази Божия кула е числото на онези, които са духовните потомци на Давид, имащи неговата Арфа и неговата любов към Отца. Затова виж как завършва Святият осемнадесети псалом, с който Давид изяви всичката си любов към Бога и Отца...”

Погледнах на самите стихове, които блестяха в сърцето ми. И думите им се явиха на устните ми, а аз ги изрекох пред Господа:

“Затова ще Те хваля, Господи, между народите, и за името Ти ще пея. Ти си, Който даваш велико избавление на царя Си, и показваш милосърдие към помазаника Си, към Давида и към потомството му до века...”⁵¹

⁵¹ (Псалом 18:49-50)

След цитирането на стиховете, Гласът на Исус стана твърде сериозен към сърцето ми. И Той, като ми посочваше Рога на Божието избавление и високата кула на Давидовото потомство, каза ми:

“Иди и дай всичките думи на своя Цар, като свидетелство на цялата Ми Църква. Иди и кажи на онези, които искат да познаят Струните на Давидовата Арфа, че с тази Свята пророческа книга Аз отварям очите им, за да познаят Божият Свет Дух така, както Го познаваше Давид. Защото ето това - да уловите лъчите на Духа - ще рече всякога да свирите на осемте Струни на Давидовата Арфа.

Ето това - сърцата ви да трептят във вършенето на Божията Воля - ще рече наистина да ви позная като певците при стъкленото море, които носят Божии Арфи в ръцете си и пеят Песента на Моисея и на Агнето!

Ето това - да имате Давидовата Арфа - ще рече да се намерите като гладки камъни от високата кула на Бога и Отца! И при все, че до края на дните дяволът ще въздига кулата на Вавилон, пак знайте от вашия Господ, че кулата на Давидовото потомство ще се въздигне далече по-горе от гордостта и превъзнасянето на лукавия! Защото и до днес има Един, Който държи Рога на избавлението и свири на Арфата Си!

Блажени онези човеци, които познават Духа на Давид!

Блажени човеците, които имат в сърцата си Струните на Божието Съвършено Благоволение!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”